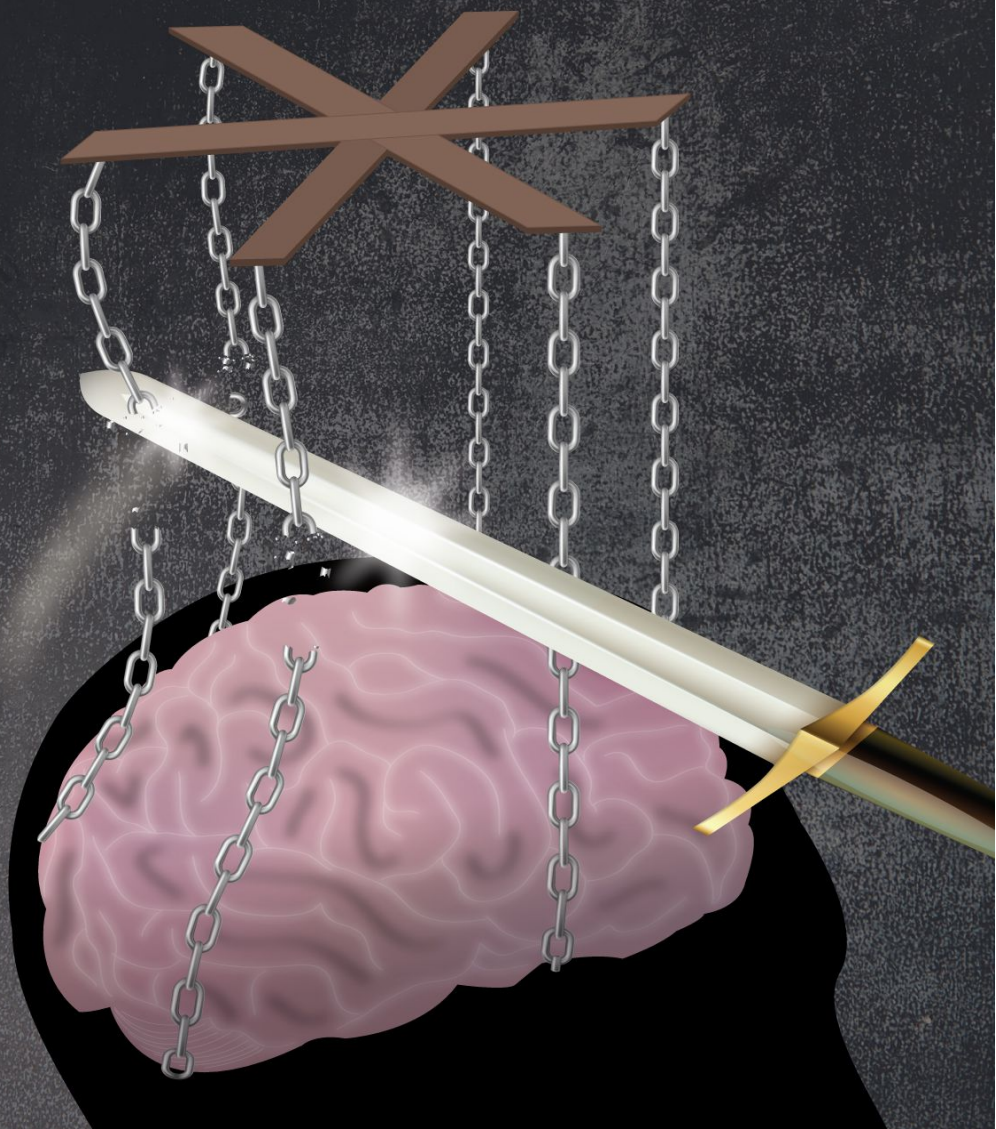

FLUKTEN FRA

LØGNEFENGSEL

Deyan Delchev

Flukten fra Løgnenes Fengsel

Deyan Delchev

Korrektur: *Danutasn Brown*

Datadesign og omslag: *Diana Lulova*

September 2023

Oversatt fra engelsk til norsk av Azadeh Badiee. Heftetittelen på engelsk er:
"Escape from the Prison of Lies"

Bibler brukt for oversettelser av Bibelvers:

BGO: Bibelen Guds Ord, 2017.

BMG: Bibelen a.v. 1611 ved Morten Gjemlestad, 2003.

Noen ganger er resultatet en blanding av BGO og/eller BMG og fri oversettelse for å komme nærmest den engelske teksten.

Innhold

1. "Dere skal sannelig ikke dø"	4
2. "Vi vil ikke at denne mannen skal herske over oss"	9
3. Golgata-portalen.....	17
4. "Den som har sett Meg, har sett Faderen"	23
5. "Den samme i går, i dag og for alltid"	30
6. Den økende feiringen.....	44
Konklusjon.....	50

1. "Dere skal sannelig ikke dø"

Mange vil lett kjenne igjen ordene fra tittelen. Det er løgneren som Guds fiende forførte menneskeheten med. Til det første menneskeparet, hadde Gud skjenket vår vakre jord, med alle dens vakre planter og dyr, som den gang var ubesudlet av synden og dens katastrofale følger. Til glede for dem, skapte Han også den vidunderlige Edens hage, der livets tre stod. Gjennom det, skulle de jevnlig bli minnet om at de var avhengige av sin Skaper for livet.

Herren Gud lot hvert tre som er en lyst å se på og godt å spise av, vokse opp fra jorden. Livets tre sto midt i hagen, og treet til kunnskap om godt og ondt. ... Herren Gud bød Adam og sa: "Av hvert tre i hagen kan du fritt spise, men av treet til kunnskap om godt og ondt skal du ikke spise. For på den dagen du spiser av det, skal du sannelig dø. (1. Mosebok 2:9, 16-17)

Denne befalingen fra Gud hadde til hensikt å beskytte menneskehetens representanter mot syndens invasjon – nedtråkking av Guds evige prinsipper, som hele universets liv og lykke avhenger av. Den kjærlige Skaperen plasserte treet til kunnskap om godt og ondt i hagen, ikke fordi Han ønsket at Adam og hans kone skulle bli fristet, men fordi det var en måte for dem å utøve sin rett til å velge i sammenheng med den store striden mellom de onde og de gode kreftene som begynte i himmelen (Jesaja 14:12-14; Esekial 28:14-17; Åpenbaringen 12:7-9):

Salig er den mann som holder ut i fristelse. For når han har bestått prøven, skal han få livets krone, som Herren har lovt dem som elsker Ham. Ingen må si når han fristes: "Jeg blir fristet av Gud." For Gud kan ikke bli fristet av det onde, og selv frister Han ingen. Hver og en blir fristet ved at han blir dratt bort og lokket av sitt eget begjær. Når så begjæret har unnfanget, føder det synd. Og når synden er blitt fullmoden, føder den død. La dere ikke forføre, mine kjære søsken! All god gave og all fullkommen gave er ovenfra, den kommer ned fra lysenes Far. Hos Ham er det ingen forandring eller skiftende skygge. (Jakob 1:12-17)

Skriften sier klart og tydelig at "når synden er blitt fullmoden, føder den

død". Dette betyr at døden er den naturlige konsekvensen av synden:

For syndens lønn er døden. (Romerbrevet 6:23)

[Gud talte til Adam etter syndefallet] ...for du er støv, og du skal vende tilbake til støv. (1. Mosebok 3:19)

...den sjelen som synder, skal dø. (Esekiel 18:4)

Denne døden omfatter hele menneskets natur. I motsetning til hva mange tror, sier Guds ord at menneskesjelen ikke er udødelig. Den bibeltroendes håp er ikke et liv etter døden, men å gjenoppstå ved Herren Jesu Kristi andre komme:

Men nå er Kristus stått opp fra de døde, og er blitt førstegrøden av dem som sovnet inn. For siden døden kom ved et menneske, kom også oppstandelsen av de døde ved et Menneske. For slik alle dør i Adam, slik skal alle bli gjort levende i Kristus. Men hver i sin egen rekkefølge: Kristus er førstegrøden, deretter de som hører Kristus til, ved Hans komme. (1. Korinterbrev 15:20-23)

Men jeg vil ikke at dere skal være uvitende, brødre, om dem som er sovnet inn, for dere skal ikke sørge som andre, de som ikke har noe håp. For dersom vi tror at Jesus døde og stod opp igjen, skal Gud føre dem som er sovnet inn i Jesus, sammen med Ham. For dette sier vi til dere ved Herrens ord: Vi som lever og blir igjen til Herrens komme, skal ikke komme foran dem som er sovnet inn. For Herren selv skal stige ned fra himmelen med et rop, med en erkeengels røst, og med Guds trompet. Og de døde i Kristus skal stå opp først. Så skal vi som lever og er igjen, bli rykket opp i skyene sammen med dem for å møte Herren i luften. Og så skal vi alltid være hos Herren. (1. Tessalonikerbrev 4:13-17)

Så hvor kommer ideen om at en person fortsetter å eksistere i en eller annen form etter døden fra? Svaret ligger i den første løgningen vi nevnte innledningsvis:

Men slangen [mediet som ble brukt av Guds fiende, Satan – den tidligere hellige kjeruben] var listigere enn noe annet dyr på marken

som Herren Gud hadde skapt. Og han sa til kvinnen: "Ja, har Gud virkelig sagt: 'Dere skal ikke spise av noe tre i hagen?'"

Men kvinnen svarte slangen: "Vi kan spise frukten av trærne i hagen, men om frukten på treet som er midt i hagen, har Gud sagt: 'Dere skal ikke spise av den og ikke røre den, ellers skal dere dø.'"

Da sa slangen til kvinnen: "***Dere skal sannelig ikke dø.*** For Gud vet at på den dagen dere spiser av det, vil øynene deres bli åpnet, og dere vil bli som guder og kjenne godt og ondt."

Da kvinnen så at treet var godt å spise av, at det var en lyst for øynene, og et attråverdig tre siden det kunne gjøre en vis, tok hun av frukten og spiste. Hun ga også til sin ektemann som var hos henne, og han spiste. (1. Mosebok 3:1-6)

Like sikkert som frukten ble en del av kvinnen etter at hun spiste av den, like sikkert og dypt ble Satans løgn akseptert av mennesket. Mennesket kom til å tro at det kunne fortsette å leve i synd og at det ville være bedre – et liv "som guder" med "åpne øyne".

Men mennesket kan ikke fortsette å leve evig i synd, for synden har den egenskapen at den skiller mennesket fra Skaperen, som er den eneste kilden til livet:

Se, Herrens hånd er ikke for kort til å frelse, og Hans øre er ikke tunghørt så det ikke kan høre. Men det er deres misgjerninger som har satt skille mellom dere og deres Gud, og deres synder har skjult Hans ansikt for dere, så Han ikke hører. (Jesaja 59:1-2)

... Han som er Den velsignede og Den eneste mektige, Kongenes Konge og Herrenes Herre. Han alene har u dødelighet og bor i et lys ingen kan nærme seg, Han som ikke noe menneske har sett eller kan se, Ham være ære og evig makt! Amen. (1. Timoteus 6:15-16)

I et slikt tilfelle, kan Satans løgn bare opprettholdes dersom man også aksepterer ideen om at mennesket har liv fra seg selv og/eller fra andre kilder enn Gud. Denne filosofien har senere formet læren om spiritisme og spiritualisme:

Spiritisme, slik den ble definert av grunnleggeren Allan Kardec, er "en vitenskap om forholdet mellom kroppsløse vesener og mennesker". Kardec var en fransk pedagog som egentlig het Hippolyte Leon Denizard Rivail. Kardec kodifiserte den kardecistiske læren om spiritulisme, hvis mål var å studere ånder – deres opprinnelse, natur, skjebne og forhold til den kroppslige verden. Spiritismen ble en populær bevegelse, og er nå representert i 35 land. Kardec skrev også *The Spirits' Book* [1857] i et forsøk på å vise hvordan spiritisme skiller seg fra spiritualisme.¹

Spiritualisme er et pseudoreligiøst system med felles begreper der et sentralt trekk er troen på at en sjel overlever etter den fysiske kroppens død, og at disse kroppsløse åndene er både villige og i stand til å kommunisere med levende mennesker.²

Praksisen med å kommunisere med de døde er svært gammel. Bibelen forteller om en slik seanse, der en demon (en av de falne englene som fulgte den tidligere kjeruben Lucifer, nå Satan) utga seg for å være Guds avdøde profet Samuel for å lure kong Saul (1. Samuelsbok 28:7-20). Formidlingen mellom kongen og Samuels angivelige ånd ble utført av et medium, som ble kalt "en som hadde en tjenende ånd" (1. Samuelsbok 28:7), noe som var forbudt i Israel (Jesaja 8:19-20). Slike seanser er ekstremt farlige fordi superintelligente demoner kjenner den avdødes liv og trekk så godt at de kan imitere dem på en overbevisende måte. Tilhørerne blir derfor lurt til å tro at de snakker med personen de en gang kjente, og tror på det de blir fortalt.

Men spiritualismens filosofi er langt fra begrenset til troen på et liv etter døden. Tanken om selvrealisering gjennom personlig potensial finnes i ulike former i alle religioner. Selv kristendommen er i stor grad preget av en tankegang om å oppnå verdi gjennom personlige prestasjoner. Alle slagordene i synkretistisk New Age-lære og moderne innsiktsseminarer som kretser rundt konseptet "gjenoppdag den indre guden", er ikke annet enn et ekko av den gamle slangens ord:

Da sa slangen til kvinnen: "Dere skal sannelig ikke dø. For Gud vet at

---

1 <https://www.gotquestions.org/Spiritism.html>

2 <https://www.gotquestions.org/spiritualism.html>

på den dagen dere spiser av det, da skal deres øyne bli åpnet, og **dere skal bli som guder** og kjenne godt og ondt. (1. Mosebok 3:4-5)

Spiritismens kanskje mest lumske effekt er måten den tolker Skriften eller Guds ord på. Legg merke til at slangen, før den forneker Guds ord, setter spørsmålstegn ved deres sannhet og bokstavelighet:

Ja, har Gud virkelig sagt...? (1. Mosebok 3:1)

Og utsagnet om at de skal sannelig ikke dø, innebærer at Gud egentlig ikke mener det Han sier.

Satan har i årtusener hatt erfaring med å få mennesker til å forstå Guds ord i samsvar med de tolkningene han foreslår. Selv om kristendommen har gjenerobret Bibelen fra den mørke middelalderen, da den ikke var tillatt, er kristne fortsatt plaget av alle typer spiritistiske tolkninger av Skriften, idet nedarvede tradisjoner blandes med nye ideer. Vi skal nå se hvordan dette har påvirket vår forståelse av guddommens identitet.

2. "Vi vil ikke at denne mannen skal herske over oss"

Har du noen gang undret deg over hvorfor jødene avviste sin Messias Jeshua (Jesus Kristus) når Det gamle testamente har så mange spesifikke profetier om Ham som ble oppfylt i nasareerens liv som ingen andre i menneskehetens historie? Ta for eksempel den berømte profetien i Jesaja 53, som ble skrevet rundt 700 f.Kr. I parentes har jeg notert oppfyllelsen av de enkelte detaljene i denne profetien fra Det nye testamente:

Men Han ble såret (Lukas 23:33) for våre overtredelser, Han ble knust for våre synder; straffen lå på Ham for at vi skulle ha fred, og ved Hans sår er vi helbredet. Vi har alle gått oss vill som sauer; vi har vendt oss hver og en til vår egen vei; og Herren har lagt hele vår syndeskyld på Ham. Han ble undertrykt, og Han ble plaget, likevel åpnet Han ikke sin munn (Lukas 23:8,9; Johannes 19:1,2,9); Han er ført som et lam til slakteren, og slik en sau er stille for de som klipper henne, slik åpner Han ikke sin munn. Han ble tatt bort fra fengsel og fra dom, og hvem skal kunngjøre Hans generasjon? For Han ble utryddet fra de levendes land; Han ble slått for Mitt folks overtredelse. Han ga Ham Hans grav hos de onde (Lukas 23:33), og hos den rike i sin død (Johannes 19:38-42), fordi Han hadde ikke gjort noe voldsgjerning, og det var heller ikke noe falskhet i Hans munn. Likevel behaget det Herren å knuse Ham; Han har satt Ham til smerte. Når du gjør Hans sjel til et syndoffer, skal Han få se sin sæd; Han skal forlenge sine dager, og Herrens vilje skal ha framgang i Hans hånd. (Jesaja 53:5-10)

Dette er bare en liten del av de såkalte messianske profetiene. Et kristent nettsted³ gir en liste over 351 slike profetier, blant annet den fantastiske 490-års profetien i Daniel 9:24-27⁴, som nøyaktig forutsier tidspunktet for Kristi første komme og hva vil skje.

Så hvordan kunne Israel, med så mange bevis, ikke kjenne sin

---

3 <https://www.newtestamentchristians.com/bible-study-resources/351-old-testament-prophecies-fulfilled-in-jesus-christ/>

4 70 profetiske uker tilsvarer 490 år; dette er i samsvar med Bibelens prinsipp om profetisk tid, der en dag tilsvarer ett år (se Esekiel 4:6; 4. Mosebok 14:34).

besøkelsestid (Lukas 19:44)? Svaret ligger i det faktum at Israel også ble lurt av Satans løgn om ideoende verdi. Spiritualistisk filosofi får den enkelte til å finne sin verdi i styrke, intelligens og skjønnhet i det ytre. I Guds rike, kommer ikke vår verdi fra disse tingene, men fra å kjenne Gud og ha et forhold til Ham:

Så sier Herren: La ikke den vise mannen rose seg av sin visdom, la heller ikke den mektige mannen rose seg av sin makt, la ikke den rike mannen rose seg av sin rikdom. Men la den som rose seg, rose seg av dette, at han forstår og kjenner Meg, at Jeg er Herren, som utøver kjærlig godhet, dom og rettferdighet på jorden. For Jeg har behag i dette, sier Herren. (Jeremia 9:23-24)

så oppstod en diskusjon mellom dem om hvem av dem som var den største. Men Jesus som skjønte hva de tenkte i sitt hjerte, tok et barn, stilte det ved siden av seg, og sa til dem: "Den som tar imot dette barnet i Mitt navn, tar imot Meg; og den som tar imot Meg, tar imot Ham som har sendt Meg. For den som er minst blant dere alle, han er den som er stor. (Lukas 9:46-48)

Lucifer, skaperen av den spiritualistiske filosofien, falt fra sin opphøyde posisjon fordi han begynte å søke verdi i selvopphøyelse og utvendig skjønnhet:

Å, hvor du er falt ned fra himmelen, O Lucifer, du morgensønn! Å hvor du er hogd ned til jorden, du som svekket nasjonene! For du har sagt i ditt hjerte: "Jeg vil stige opp til himmelen, jeg vil opphøye min trone over Guds stjerner; jeg vil også sitte på forsamlingens fjell, på de sidene som vender mot nord. Jeg vil stige opp over skyenes høyder, jeg vil bli lik Den Høyeste." (Jesaja 14:12-14)

Du er den salvede kjeruben som dekker; Jeg har innsatt deg slik; du var på Guds hellige fjell; du har vandret opp og ned i ildsteinenes midte. ... Ditt hjerte ble oppløftet på grunn av din skjønnhet; du har fordervet din visdom på grunn av din prakt; Jeg vil kaste deg til bakken, Jeg vil legge deg ned framfor konger, så de kan se deg. (Esekiel 28:14, 17)

På grunn av sitt åndelige frafall og moralske forfall, tok Israel til seg Satans

makt-rikes filosofi. Derfor ønsket de på et tidspunkt i sin historie til og med å ha en konge som de andre nasjonene, i stedet for å bli ledet direkte av Den Høyeste (1. Kongebok 8:5-8). De ønsket politisk dominans og ære. Da Messias' komme nærmet seg, forventet de at Han skulle befri dem fra romerne og gjøre Israel til et stort rike. De åndelige verdiene i Guds rike ble helt intetsigende og uønskelige for dem. Da Kristus kom, den levende legemliggjøringen av himmelske verdier, ble Han foraktet. Dette var også forutsagt i Jesajas bok, kapittel 53:

Hvem har trodd vårt budskap? Og for hvem ble Herrens arm åpenbart? For Han skal skyte opp som en sped plante framfor Ham, og som en rot ut av en tørr jord. Han har ingen skikkelse eller skjønnhet; og når vi skal se Ham, er det ingen skjønnhet som vi skulle ønske av Ham. Han er foraktet og forkastet av mennesker, en sorgens mann, vel kjent med smerte. Og vi skjulte, som det var, våre ansikter for Ham; Han var foraktet, og vi aktet ikke på Ham. (Jesaja 53:1-3)

Det mest beklagelige var at Israel ikke hadde øyne til å gjenkjenne himmelens majestet legemliggjort i et hjelpeløst barn som skulle vokse opp, leve og dø som et uttrykk for konstant selvfornektelse og umåtelig kjærlighet.

For et Barn er oss født, en Sønn er oss gitt... (Jesaja 9:6)

Derfor skal Herren selv gi dere et tegn: Se, en jomfru skal unnfange og føde en Sønn, og skal gi Ham navnet Immanuel. (Jesaja 7:14)

Da Maria fødte Jesus, var det bare noen jødiske hyrder og en gruppe vise menn fra et fjerntliggende land som kom for å besøke Messias. De religiøse lederne var ikke interessert i en slik Messias, selv om de visste hva profetiene sa om Hans fødested. Kong Herodes' lidenskapelige interesse skyldtes ikke et ønske om å hedre Messias, men et ønske om å drepe Kristus fordi han trodde at Kristus ville ta hans kongeembete fra ham. For noen forferdelig gale forventninger folk hadde til Kristi første komme.

Og hvordan står det til med oss i dag, før Hans andre komme? Kan det

være at selv om vi smigrer oss selv med at vi ikke er som de gamle jødene, har den spiritualistiske tankegangen påvirket oss også? Jeg ønsker ikke å skape panikk, men er det ikke på tide å revidere vår tro og våre forestillinger om Gud og Hans sendebud? Jesus understreket viktigheten av å kjenne Hans identitet da Han spurte sine disipler:

Da Jesus kom til kysten av Cæsarea Filippi-regionen, spurte Han sine disipler og sa: "Hvem sier menneskene at Jeg, Menneskesønnen, er?" Og de sa: "Noen sier at Du er døperen Johannes, noen sier Elias, og andre sier Jeremia eller en av profetene." Han sa til dem: "Men hvem sier dere at Jeg er?" Simon Peter svarte og sa: "Du er Kristus, **den levende Guds Sønn.**" Jesus svarte og sa til ham: "Velsignet er du, Simon Bar-Jona, for **kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg, men Min Far**, Han som er i himmelen." (Matteus 16:13-17)

Hva skal vi forstå med "den levende Guds Sønn"? Jesus gir svaret på dette spørsmålet ved en annen anledning:

På den tid tok Jesus til orde og sa: "Jeg takker Deg, Far, himmelens og jordens Herre, fordi Du har skjult dette for de vise og kloke, og har åpenbart det for spedbarn. Ja, Far, for slik var det godt i Dine øyne. **Alle ting er overgitt til Meg av Min Far**, og ingen kjenner Sønnen uten Faderen. Heller ikke kjenner noen Faderen uten Sønnen og den som Sønnen vil åpenbare Ham for." (Matteus 11:25-27)

Jesus erklærte at de kloke i denne verden ikke oppfatter den enkle, men store sannheten om Hans arv fra Faderen. Det er fordi de er forhekset av Satans spiritualistiske filosofi og ikke vil akseptere som Guds Sønn en som har mottatt alt fra Gud. De anser dette for å redusere eller fullstendig ta fra Ham Hans verdi og guddommelighet. Det diskvalifiserer Ham, for den Guds Sønn de ventet på, må ha makt og alle ting fra seg selv; ingenting skulle bli overgitt til Ham, for det ville bety at Han var svak og avhengig av en annen.

Legg merke til denne interessante uttalelsen om mainstream-forståelsen av Kristi identitet:

Når begrepet [Guds sønn] brukes om Jesus, er det en referanse til Hans rolle som Messias, eller Kristus, Kongen utvalgt av Gud. I hvilke sammenhenger og på hvilke måter Jesu tittel, Guds Sønn, **betyr noe mer eller noe annet enn Messias-tittelen, er fortsatt gjenstand for vitenskapelige studier og diskusjoner.**

Begrepet "Guds Sønn" må ikke forveksles med begrepet "**Gud Sønnen**" (gresk: Θεός ὁ υἱός), den andre personen i Treenigheten i kristen teologi. Treenighetslæren identifiserer Jesus som Gud Sønnen, identisk i sitt vesen, men distinkt i person i forhold til Gud Faderen og Gud Den Hellige Ånd (Treenighetens første og tredje personer). (Wikipedia – Guds sønn)

Av denne uttalelsen forstår vi at de lærde fortsatt undersøker om begrepet *Guds Sønn* kan bety noe mer enn Messias. Det ser ut til at det er vanskelig for de "vise" i denne verden å forstå forholdet mellom Gud og Hans "enbårne" Sønn (Joh 3:16,18). Tittelen *Gud Sønnen*, som ikke finnes noe sted i Bibelen, brukes dessuten for å understreke Kristi guddommelighet, ikke som en arv, men som en egenskap Han har fra seg selv. Det maktbaserte rammeverket som *Treenigheten* definerer guddommelighet innenfor, krever at Guds Ånd defineres som en egen person kalt "Gud Den Hellige Ånd". For den moderne kristendommen, og gjennom den for hele verden, har det dermed "oppstått" en ny maktguddom, som representerer det sataniske makt-riket iført en "kristen" maske:

Jesus Kristus blir kalt Guds Sønn mer enn 40 ganger i Bibelen. Hva betyr egentlig denne tittelen, og hva betyr den for mennesker i dag? For det første betyr ikke begrepet at Jesus bokstavelig talt var Gud Faderens avkom, slik hver og en av oss er barn av vår menneskelige far. Den kristne treenighetslæren sier at Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd er like-verdige og like-evige, noe som betyr at de tre personene i den ene Gud alltid har eksistert sammen, og at hver av dem har lik betydning.⁵

Hører du ekkoet av slangens ord: "Snakket Gud sannheten?" Denne populære oppfatningen, spiritualiserer betydningen av tittelen "Guds

5 <https://www.learnreligions.com/origin-of-the-son-of-god-700710>

Sønn". Helt fra begynnelsen, visste Satan at troen på en bokstavelig Guds enbårne Sønn avslører skjønneten og ektheten til Kristi kjærlige lydighet overfor sin Far, og får den troende til å bli forvandlet til det samme eksemplet. Ved å tilsløre dette forbildet, ble forbindelsen mellom Gud og mennesket svekket.

Noen er enda mer direkte i sin fornektelse av Jesu bokstavelige sønnforhold:

Vi har å gjøre med **en metaforisk** bruk av ordet "sønn". ... Metaforisk betydning: ... Metaforen om sønneforholdet betyr at selv om Kristus og Faderen er av samme natur, er de forskjellige personer, noe som antyder at det er flere personer i Guddommen.⁶

Er det virkelig så vanskelig å akseptere at Gud har født sin Sønn? Innflytelsen fra maktens rike får oss, i likhet med jødene, til å rope: "Vi vil ikke at denne Mannen skal herske over oss" (Lukas 19:11-27), siden Han ikke har sin allmakt fra seg selv. Men Jesus nøler ikke med å fortelle hvem Han skylder sin opprinnelse fra evigheten av:

For slik Faderen har liv i seg selv, slik har Han også gitt Sønnen å ha liv i seg selv. (Johannes 5:26)

Han [Kristus] er den usynlige Guds bilde, den **førstefødte** av hele skaperverket; ... For det var til behag for Faderen at hele fylden skulle bo i Ham. (Kolosserbrevet 1:15,19)

Jesus sa til dem: "Hvis Gud var deres Far, hadde dere elsket Meg, for Jeg er **utgått** og er kommet fra Gud." (Johannes 8:42)

"Jeg er **utgått** fra Faderen og er kommet inn i verden. Jeg forlater verden igjen og går til Faderen." Hans disipler sa til Ham: "Se, nå snakker Du rett ut, og bruker **ikke billedspråk** [metafor]! ... Ved dette tror vi at Du er **utgått** fra Gud." (Johannes 16:28-30)

Men du Betlehem Efrata, du som er så liten blant Judas høvdinge! Fra deg utgår Han for Meg – for å være hersker i Israel, og Hans utgang [er] fra gammelt av, fra oldtidens dager. (Mika 5:2, YLT)

---

6 <https://www.adventistbiblicalresearch.org/materials/a-question-of-sonship/>

Herren eide meg ved begynnelsen av sin vei [her presenterer Kristus seg selv som Guds visdom, se 1. Korinterbrev 1:24,30]⁷, før Hans verk fra gammelt av. **Jeg har vært innsatt fra evighet**, fra begynnelsen, før jorden ble til. Da dypene ennå ikke var til, **ble jeg ført fram**, da det ikke fantes kilder som fløt over med vann. Før fjellene ble satt på plass, før haugene, **ble jeg ført fram**; da Han ennå ikke hadde dannet jorden eller markene, eller den høyeste delen av verdens støv. (Ordspråkene 8:22-26)

Og hvor viktig er sannheten om Jesu sønneforhold? Måtte Han selv besvare dette spørsmålet for oss gjennom ordene i bønnen Han ba til Faderen etter å ha fullført sitt oppdrag her på jorden:

Jeg har herliggjort Deg på jorden; **Jeg har fullført den gjerning som Du ga Meg å gjøre**. ... Nå vet de [Mine disipler] at **alt det som Du har gitt Meg, er fra Deg**. For Jeg har gitt dem de ordene som Du ga Meg; og de har tatt imot dem og vet i sannhet at **Jeg er utgått fra Deg**; og de har trodd at Du har sendt Meg. (Johannes 17:4,7-8)

Og hvorfor er sannheten om Kristi sønneforhold viktig for oss?

Og plutselig lød det en røst fra himmelen, som sa: "Dette er Min elskede Sønn, i Ham har Jeg velbehag." (Matteus 3:17)

Velsignet være **vår Herre Jesu Kristi Gud og Far**, Han som **har velsignet oss** med alle åndelige velsignelser i de himmelske steder i **Kristus**. ... ved at Han har forutbestemt oss til å **bli adoptert som barn hos seg selv ved Jesus Kristus**, etter sin viljes velbehag, til lovprisning for sin nådes herlighet, **ved den har Han gjort så vi har blitt mottatt in Den Elskede**. (Efeserbrevet 1:3, 5-6)

Men da tidens fylde var kommet, sendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for å forløse dem som var under loven, så vi kunne bli adoptert som sønner. Og fordi dere er sønner, har Gud sendt **sin Sønnns Ånd inn i deres hjerter**, som roper: "Abba, Far!" (Galaterbrevet 4:4-6)

---

7 Du kan lese mer om Kristus som Guds visdom i boken "*Wisdom of God*", som er tilgjengelig på fatheroflove.info.

Vår adopsjonsprosess som Guds *elskede* barn er direkte knyttet til Kristi sønneforhold. Den Ånden vi lengter etter å motta, er Hans enefødte Sønnens Ånd. Finnes det noe viktigere enn det?⁸

---

8 Du kan lese mer om temaet Guddommen i boken "*Understanding the Personality of God*", som er tilgjengelig på fatheroflove.info.

3. Golgata-portalen

Etter at Peter uttrykker sin tro på at Kristus er Den Høyestes Sønn, blir han og de andre disiplene satt på en ny prøve:

Fra den tid begynte Jesus å forklare for sine disipler at Han må dra til Jerusalem, og lide mye av de eldste og yppersteprestene og de skriftlærde, og bli drept og stå opp igjen på den tredje dag. (Matteus 16:21)

Jesu kommende lidelse vil åpenbare Guds rikes hjerte: selvoppofrende og selvfornektende kjærlighet. Denne kjærligheten utspringer fra Faderens hjerte, men kommer til uttrykk gjennom Hans lydige Sønn, som er villig til å nå dypet av menneskelig elendighet (Filipperbrevet 2:5-8) for å gjenopprette menneskets forhold til Gud. En viktig del av dette arbeidet er å la de jødiske lederne manifestere sitt hat og sin vold mot Ham, til og med inntil døden. Og hvordan responderer Peter på dette?

Da tok Peter Ham til seg og begynte å irettesette Ham og sa: "Gud bevare Deg, Herre; **dette skal aldri skje Deg!**" (Matteus 16:22)

Satan antydte for Peter at et guddommelig vesen ikke kunne dø hvis Han **hadde denne guddommeligheten fra seg selv**. Dessuten forstår ikke Peter hvor dødelig menneskehetens synd er, som Kristus belaster seg selv med. Hvis Han ikke hadde fått hjelp av en engel, ville Jesus faktisk ha dødd allerede i Getsemanehagen, knust under syndens forferdelige tyngde (Lukas 22:43,44). Men Peter erklærer: "Dette skal aldri skje Deg." Det gikk imot det han trodde Gud ville være og gjøre.

Til Adam og Eva, gjennom slangen, erklærte Satan: "Dere skal sannelig ikke dø" når dere spiser av frukten (det vil si når dere synder). Nå prøver han igjen, gjennom Peter, å foreslå for Guds Sønn at: "Dette (som er døden) skal på ingen måte skje Deg." Ved å ta på seg skylden for synden, blir Guds Sønn "gjort til synd" (2. Korinterbrev 5:21), og synden skjuler for Ham Hans elskede Fars barmhjertige ansikt – og dette fører til den visse død (Jesaja 59:1,2 jfr. Mark 15:34,37). Jesus gjenkjente umiddelbart hvem som talte til Ham gjennom Peter:

Men Han snudde seg og sa til Peter: "Vik bak Meg, Satan! Du er en anstøtsstein for Meg, for du har ikke sans for det som hører Gud til, men det som hører menneskene til." (Matteus 16:23)

Guds og Hans Sønns selvfornektelse for å nå ut til menneskeheten er en konstant prosess. Faderen og Sønnen har vært gjennomboret og slavebundet av vår synd siden begynnelsen (Åpenbaringen 13:9; Jesaja 43:24). De plages i det stille (Dommerne 10:16; Jesaja 63:9) og nesten umerkelig. I den berømte messianske profetien Jesaja 53, presenteres Jesu lidelser som en realitet på Jesajas tid. Men nå, i Hans inkarnasjon, vil Kristi lidelse bli synliggjort for alle, slik at når Jesus "løftes opp" på det romerske korset, kan Han "dra til seg" (Johannes 12:32) alle dem som nå innser at Han, gjennom hele syndens natt, gjennom hele menneskehetens historie, har stått ved deres hjertedør og banket på (Salamos høysang 5:2). Han skulle ønske at alle ville invitere Ham inn så Han kunne spise sammen med dem (Åpenbaringen 3:20), og **dermed** bli en del av Hans elskede (Jesaja 1:18; Åpenbaringen 19:7,8), som Han vil ta med seg til sin Fars hus (Johannes 14:1-3; Åpenbaringen 21:9-27). Sett på denne måten, blir Golgata en portal til Guds og Hans Sønns evige ubetingede kjærlighet (Jeremia 31:3) og selvfornektelse (Markus 8:34) for oss alle.

Slik sett, er Golgata ikke en engangshendelse, slik Satan ønsker at vi skal oppfatte den så han kan tilsløre Guds godhet som leder oss til omvendelse (Romerbrevet 2:4). De seks timene Jesus tilbrakte på korset (Markus 15:25,34,37) gjenspeiler de seks tusen årene med syndig historie som korsfestet Guds Sønn. De milliardene som synder på så mange forskjellige måter, korsfester Ham like mye nå som de som syndet for 2000 år siden. De stadige lidelsene til verdens mennesker, gjør konstant vondt i Guds og Kristi hjerter; menneskelige kvaler vi ikke tør å tenke for lenge på, ellers blir vi gale. Tjuefire timer i døgnet, sju dager i uken og trehundre og sekstifem dager i året, føler de hvert eneste stønn og sukk fra sine syndige barn.

Og hvem krevde at Jesus måtte dø på Golgata? Her er hva den gjengse oppfatningen sier:

Så hvordan behandler Gud vår synd, slik at vi kan bli forsonet med

Ham? Svaret finner vi i 2. Korinterbrev 5:21: "For Ham som ikke kjente til synd, gjorde Han til synd for oss, for at vi skulle bli gjort til Guds rettferdighet i Ham." Selv om de lærde fortsetter å diskutere de nøyaktige nyansene i dette verset, er den grunnleggende meningen klar. Tillat meg å parafrasere: "For vår skyld, **behandlet Gud Faderen Jesus som om Han var synden selv**, slik at vi i Jesus kunne oppleve et rett forhold til Gud Faderen, et forhold som Jesus selv hadde til Faderen."⁹

Ifølge denne teologen, overførte Gud vår synd til sin Sønn, slik at Han kunne dø i vårt sted. Men hva sier dette om Faderens karakter? Og hvordan kan vi på denne måten oppleve et rett forhold til Faderen? Her er en annen oppfatning:

Hvorfor lot Jesus seg korsfeste?

... Gud ser oss som fortapte, blinde og under Hans dom for våre handlinger... Vi lever ikke opp til våre egne standarder, **for ikke å snakke om Hans...**¹⁰

For å være vår syndebærer, mottok Kristus i seg selv det helvete som våre synder fortjener. Klass Schilder sier at **Gud "sendte helvetes pinsler direkte mot Kristus"**. Dette er det dypeste mysteriet i korsets mørke.¹¹

Vi blir fortalt at korset er nødvendig for å tilfredsstillende Guds standarder eller krav som ikke tilfredsstilles av oss syndere. Ved å dø på korset i vårt sted, ble Guds Sønn fordømt av Gud i vårt sted, slik at vi kunne få tilgivelse. Men her melder spørsmålet seg: Hvorfor kan ikke Gud tilgi oss uten å drepe sin Sønn? Det finnes mennesker som er villige til å tilgi andre som har gjort dem urett uten å kreve gjengjeldelse. Er de mer barmhjertige enn vår himmelske Far?

Skriften forteller oss at "etter loven ... er det ingen tilgivelse uten blodutgytelse" (Hebreeerbrevet 9:22). Men den forklarer også hvorfor:

---

9 <https://www.patheos.com/blogs/markdroberts/series/why-did-jesus-have-to-die/>

10 <https://www.everystudent.com/wires/why-did-jesus-die.html>

11 <https://www.christianity.com/wiki/holidays/did-jesus-have-to-die-for-our-sins-for-us-to-be-saved.html>

Og budet, som var bestemt til liv, fant jeg å være til død. **For synden benyttet seg av budet og bedro meg, og drepte meg ved det.** ... For vi vet at loven er åndelig, men jeg er kjødelig, **solgt under synden.** (Romerbrevet 7:10-11,14)

Det er synden som får oss til å tenke at uten blodsutgytelse finnes det ingen tilgivelse. Synden får oss til å tenke at det å bryte budene uunngåelig fører til at Gud ødelegger oss, og dette ser vi ved at Adam og Eva ikke ber om unnskyldning; de ber ikke om helbredelse for det de har gjort.

Gud vil at vi skal innse at det finnes åndelig liv i Hans Sønn som kan rense oss fra all synd, men vi tror ikke på det. Hvorfor? Fordi de onde kreftene utrettelig undergraver Guds dom ved å legge inn i våre sinn Satans egne ideer om dom og rettferdighet, og forvrenger vår forståelse av Guds styre:

Dessuten så jeg under solen dommens sted, at det var ondskap der; og rettferdighetens sted, at det var syndeskyld der. (Forkynneren 3:16)

Satan, syndens opphavsmann, formet ondskap gjennom å påvirke hvordan Guds undersåtter oppfattet Guds lov og dens formål.

Skal ondskapens trone ha felleskap med Deg, som bruker loven til å volde ulykke? (Salmene 94:20)

Ved å gi en feilaktig fremstilling av Guds lov, etablerer Satan sin egen trone. Han insisterer på at rettferdighet er uforenlig med barmhjertighet, og menneskeheten tar dette konseptet for gitt. Det er et falskt rettferdighetssystem som er avskyelig for Gud, fordi det får Hans villfarne barn til å tro at Han ikke fritt kan tilgi dem uten først å straffe noen. Satan liker dette fordi det får mennesker til å ikke tilgi hverandre uten først å kreve en viss grad av lidelse fra overtrederens side.

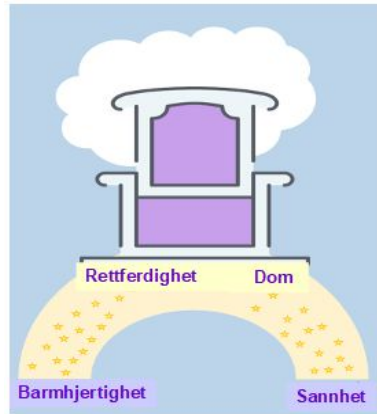
Innbyttet av Guds frie nåde begynner i himmelen (Esekiel 28:16,18) og er videreført på jorden, der prestskapet ønsker å berike seg ved ideen om at uten utgytelse av dyreblod er det ingen tilgivelse (Johannes 2:16; Matteus 22:5). Dette er det åndelige Babylons handel – byen som hersker

over alle jordens nasjoner (Åpenbaringen 18:11,13,15,16-19,23). Derfor blir Faderen, som bare er lys og ikke har noe som helst mørke i seg (1. Johannes 1:5) og som gir regn til både de rettferdige og urettferdige (Hans fiender, Matteus 5:44,45), sett som innhyllet i mørke og oppslukende ild av det falne mennesket:

Skyer og mørke omgir Ham; rettferdighet og dom er Hans trones bolig. En ild går foran Ham, og brenner opp Hans fiender rundt omkring. (Salmene 97:2-3)

Og synet av Herrens herlighet var som oppslukende ild der på toppen av fjellet, i Israels barns øyne. (2. Mosebok 24:17)

Men sannheten er at Guds rettferdighet alltid kommer til uttrykk i barmhjertighet:

Rettferdighet og dom er Din trones bolig; barmhjertighet og sannhet skal gå foran Ditt ansikt. (Salmene 89:14)

Den hebraiske parallelliteten i disse to setningene viser at hos Gud uttrykkes rettferdighet i barmhjertighet og dom i sannhet. Alle vår himmelske Fars handlinger er diktert av uendelig kjærlighet til sine villfarne barn, og Hans rettferdighet kommer alltid til uttrykk sammen og i harmoni med barmhjertighet. Men den eneste måten vi, som har omfavnet Satans falske rettferdighetssystem, kan bli overbevist om at Gud er villig til å tilgi oss på, er for Ham å overgi sin Sønn til døden – et guddommelig vesen som vi tror kan tilfredsstillende kravene til den overtrådte loven.

På Golgata viste Gud oss *hva vi vil gjøre* hvis vi overlates til vårt eget rettferdighetssystem, slik at vi kunne frigjøres fra Satans rettferdighetssystem og bli åpne for en sann forståelse av Guds godhet. Han risikerte sin Sønn for å tillate oss å legge alt vårt hat og sinne på Ham – "Korsfest Ham, Korsfest Ham!" – og slik avslørte Han vår syndighet så vi

kunne omvende oss fra den, og dermed la Gud gi oss den helbredelsen Han alltid har ønsket å gi oss siden syndens fødsel.

For å gjenta, fungerer Golgata som en portal til Guds barmhjertighet, der den imøtekommer vår oppfattelse av Hans sannhet eller rettferdighet¹²:

Sannelig, Hans frelse er nær dem som frykter Ham, så herlighet kan leve i vårt land. **Barmhjertighet og sannhet har møtt hverandre; rettferdighet og fred har kysset hverandre.** (Salmene 85:9-10)

For en risiko vår himmelske Far og vår Frelser, Herren Jesus, tok for å møte oss i våre forestillinger – for å åpne en dør for oss til å bli fri fra synd og til å forstå Guds sanne karakter.

---

12 Du kan lese mer om korsets og forsoningens sanne betydning i bøkene "*Cross examined and Cross encountered*" og "*Atonement*", som er tilgjengelige på fatheroflove.info.

4. "Den som har sett Meg, har sett Faderen"

Fra Syndebærerens posisjon, blir Gud sett på som blottet for en Fars kjærlige egenskaper. Han blir sett på som en nådeløs gud, dommer og bøddel som eksekverer en dødsdom:

Og omkring den niende time ropte Jesus med høy røst og sa: "Eli, Eli, lama sabachthani?" Det betyr: "Min Gud, Min Gud, hvorfor har Du forlatt Meg?" (Matteus 27:46)

Kristus kalte alltid Gud for sin Far. Her tiltaler Han imidlertid sin Far med den uvanlige tittelen "Min Gud", og siterer ordene fra Salmene 22:1. Språket er arameisk, som jødene på den tiden betraktet som "den onde maktens" språk.¹³ Har Gud virkelig forlatt sin Sønn? Svaret får vi lenger nede i samme salme:

For Han har ikke foraktet eller avskydd den plagedes lidelser; og Han har ikke skjult sitt ansikt for ham, men da han ropte til Ham, hørte Han. (Salmene 22:24)

I forrige kapittel så vi at det ikke var Gud men vi, som på grunn av vårt falske rettferdighetssystem, "krevde" korsets pris for å tro at vi kunne bli tilgitt. Hvordan har da Gud nådd oss gjennom denne tankegangen i løpet av årtusener? Hvilket språk bruker Bibelen for å nå oss? For eksempel, hva betyr slike utsagn som disse:

... Er Gud urettferdig **som hjemsøker med vrede? (Jeg taler på menneskelig vis.)** (Romerbrevet 3:5, ASV)

Men Herrens Ånd vek bort Saul, og **en ond ånd fra Herren** plaget ham. (1. Samuelsbok 16:14)

Og av denne grunn skal **Gud sende dem kraftig villfarelse**, så de skal tro løgnen... (2. Tessalonikerbrevet 2:11)

---

13 Se Zohar 2:129b; forbindelsen mellom targum (en arameisk oversettelse av Det gamle testamente) og de onde kreftene kan stamme fra det brede semantiske spekteret i roten til verbet r-g-m, som ikke bare gir opphav til begrepet targum ('oversettelse'), men også til det arabiske ordet for djevel, rajim; Leibs, "Hebrew and Aramaic", s. 47, linje 57.

Tenk på hvordan Gud når oss gjennom sin Sønn – Guds levende Ord. Han **"ikledde" sin guddommelighet en syndig menneskenatur**, men uten å synde (Romerbrevet 1:3; 8:8; Hebreerbrevet 2:14). Slik er Guds skrevne ord også – det inneholder ufeilbarlig guddommelige ideer, men **"ikledd" ufullkomne menneskelige måter å uttrykke tanken på**. Når det kjødelige mennesket leser Skriftene, ser han sitt naturlige ansikt (Jakob 1:23) og tror at Gud er som ham selv (Salmene 50:21). For å forstå Guds handlinger og karakter i Skriftene, er det nødvendig å se på Hans Sønn:

Filip sa til Ham: "Herre, vis oss Faderen, og det er nok for oss."
Jesus sa til ham: "Så lenge har Jeg vært hos dere, og likevel har du ikke kjent Meg, Filip? Den som har sett Meg, har sett Faderen; så hvordan kan du da si: Vis oss Faderen?" (Johannes 14:8-9)

Men deres sinn (jødenes) ble forblindet. For til denne dag blir det samme sløret liggende når det leses fra Det gamle testamente, for det er bare i Kristus at sløret blir tatt bort. (2. Korinterbrev 3:14)

Når vi lar Guds Sønn vise oss fullt ut hvordan Hans Far er gjennom det livet Han levde på jorden som nedtegnet i de fire evangeliene, vil sløret fjernes fra våre sinn, og vi vil se at vår himmelske Far har den samme kjærlige, saktmodige, snille, milde og ikke-voldelige karakteren som sin Sønn. Da vil vi kunne se Guds herlighet i Skriftene:

Men alle vi som med utildekket ansikt ser Herrens herlighet som i et speil, blir forvandlet til det samme bilde fra herlighet til herlighet, ja, som av Herrens Ånd. (2. Korinterbrev 3:18)

Men hva med alle de tilfeller av dom hvor det synes utvetydig at Gud er Den som rammer syndere med døden: syndfloden (1. Mosebok 6-9), Sodoma og Gomorras brennende ødeleggelse (1. Mosebok 19), Ussas død (1. Krønikebok 13:10,11) for å nevne noen få eksempler? Når man ser på hvert enkelt tilfelle og vurderer det i lys av hele Skriften, blir det klart at Guds Sønn virkelig er det Trofaste Vitnet (Åpenbaringen 3:14) om Guds ikke-voldelige natur. På samme måte som Jesus ikke drepte eller fordømte noen, gjør heller ikke Faderen det. Denne bokens omfang tillater ikke at vi tar for oss alle tilfeller av dom- og voldshandlinger i Bibelen.¹⁴ Vi kan

---

14 For en detaljert studie av slike tilfeller i Bibelen, anbefaler jeg bøkene "The Acts of Our Gentle God",

imidlertid kort se på til de ovennevnte tilfellene.

Legg merke til hvordan årsaken til flommen beskrives:

...at Guds sønner (de rettferdiges etterkommere) så menneskedøtrene (den onde Kains etterkommere) at de var vakre. Og de tok seg hustruer av alle dem som de valgte. Og Herren sa: **"Min Ånd skal ikke alltid strides med mennesket, for han er i sannhet kjød; likevel skal hans dager være ett hundre og tjue år."** ... Og Gud så at **menneskets ondskap var stor på jorden, og at hver tanke som rørte seg i hans hjerte bare var ond hele tiden. ... Jorden var også fordervet framfor Gud, og jorden var full av vold.** Og Gud så på jorden, og se, den var fordervet. For alt kjød hadde gjort sin vei fordervet på jorden. Og Gud sa til Noah: "Slutten på alt kjød **er kommet framfor Meg, for ved dem er jorden full av vold;** og se, Jeg vil utrydde dem **sammen med** jorden. (1. Mosebok 6:2-3,5,11-13)

Sammenblandingen av de rettferdiges avkom med Kains døtre resulterte i fullstendig fordervelse. Legg merke til at selve jorden er blitt "fylt" eller gjennomtrukket av energien fra deres ondskap. Guds Sønn, som er Guds levende Ord, holder elementene sammen (Kolosserbrevet 1:17), men Gud er i stand til å forutsi at etter 120 år vil Hans Sønn bli fullstendig forkastet, noe som vil forårsake jorden og himmelen til å få ukontrollerte utbrudd på grunn av menneskenes misgjerninger (2. Peter 3:5,6). Det finnes mange eksempler på gjengjeldelseslover på jorden (1. Mosebok 3:17-19; 4:10-12; 3. Mosebok 18:25,28; 20:22; Jesaja 24:5,6).

Tilfellet med Sodoma og Gomorra er analogt med dette prinsippet ved at deres ugudelighet satte i gang det brennbare i jorden. Katastrofen lå allerede der og ventet om Jesus sluppet taket. I tilfellet med syndfloden var det et massivt vannsystem over og under bakken, mens i tilfellet med Sodoma var det tjæregroper under bakken (1. Mosebok 14:10). Gud skapte ikke katastrofen ut av løse luften. Gud hadde holdt stormen tilbake til det siste og bedt de ugudelige om å avstå fra sine misgjerninger, så ikke jorden selv skulle ødelegge dem, men det viste seg å være forgjeves.

"Agape", "Consuming Fire" og "The Lake of Fire and the Second Death", som alle er tilgjengelige på fatheroflove.info.

La oss også se på tilfellet med Ussa:

Og David og hele Israel dro opp til Ba'ala, det er til Kirjat-Jearim, som tilhørte Juda, for å føre opp arken til Herren Gud derfra, Han som bor mellom kjerubene, der hvor Hans navn blir påkalt. Så fraktet de Guds ark på en ny vogn fra Abinadabs hus, og Ussa og Akjo kjørte vognen. Og David og hele Israel spilte musikk av all sin kraft framfor Gud, med sang til harper, sitarer, tamburiner, cymbaler og trompeter. Og da de kom til Kidons treskeplass, rakte Ussa ut hånden for å holde fast på arken, for oksene snublet. Da **blusset Herrens vrede opp mot Ussa, og Han slo ham fordi han rakte ut hånden mot arken**; og han døde der framfor Gud. Og David ble harm på grunn av Herrens utbrudd mot Ussa; derfor blir stedet kalt Peres-Ussa, som det heter til denne dag. (1. Krønikebok 13:6-11)

Riktignok er det bare visse menn av levittene (Kehats sønner) som kan bære Guds ark (4. Mosebok 4:15; 7:9), og Ussa hadde ikke lov til det – men Ussas berøring av arken er bare den siste dråpen i hans overfylte beger av misgjerninger. Da arken først kom til Abinadabs hjem, innviet folket hans sønn, Eleasar, "for å vokte Herrens ark" (1. Samuelsbok 7:1). Men når David nå ønsker å bære arken til sin by, er ikke Eleasar til stede, og to andre av Abinadabs sønner nevnes: Akjo og Ussa (1. Krønikebok 13:7; 2. Samuel 6:3). Parallellteksten til historien i Kongeboken viser at Akjo ble valgt som leder etter Eleasar:

Og de førte den ut av Abinadabs hus, som var i Gibeon, og fulgte Guds ark; og **Akjo gikk foran arken** (og Ussa ved siden av den). (2. Samuel 6:4)

Ussas hjerte var preget av en rivaliserende ånd, for da oksene forstyrret Guds ark, "strakte Ussa ut hånden og grep tak i arken" (1. Krønikebok 13:9). Ussa var sjalu på sin bror Akjo, fordi han ble valgt som stedsfortreder for deres bror Eleasar. Problemet er ikke Guds ark, men personen som kommer i kontakt med den, for senere i historien kan vi lese følgende:

Og Guds ark ble stående hos familien Obed-Edom i hans hus i tre måneder. Og Herren velsignet Obed-Edoms hus og alt han eide. (1.

Krøniket 13:14)

Ussa samlet på seg synder som han ikke angret på, fordi minst to elementer i teksten tyder på at han hadde mistet Guds beskyttelse over seg. Oppblussing av Guds *vrede* på Skriftens språk betyr at etter at gjentatte appeller til synderen er møtt med et hardnakket ønske om å følge sin egen lovløse vei, *overlater* Gud, med stor motvilje og sorg¹⁵, ham til konsekvensene av hans valg (2. Mosebok 4:10-14; 4. Mosebok 11:4,10,31-32; 1. Samuel 8:1-7,19,20 jfr. Hosea 13:9-11; Markus 3:1-6; Romerbrevet 1:18,24,26,28; 5. Mosebok 31:17-18; Dommerne 2:11-14; 1. Kongebok 14:15-16; Salmene 78:58-62; 106:40-41; Jesaja 54:8; Jeremia 7:15,19-20,29; 2. Samuel 24:1 jfr. 1. Krøniket 21:1).

Det neste elementet som tyder på at Ussa mister sin beskyttelse og blir drept av Satan, finner vi i det andre ordet som brukes om drapet på Ussa:

Da blusset Herrens vrede opp mot Ussa, og Han slo ham fordi han rakte ut hånden mot arken; og han døde der framfor Gud. Og David ble harm på grunn av Herrens **utbrudd** [H6555 og H6556] mot Ussa; derfor blir stedet kalt Peres-Ussa, som det heter til denne dag.

I den hebraiske originalen står det her to verb som i Strongs ordbok er betegnet med de respektive numrene 6555 og 6556. Her er deres betydning:

H6555 פָּרַץ (pârats | paw-rats')

Avledning: en primitiv rot; **å bryte ut** (i mange anvendelser, direkte og indirekte, bokstavelig og billedlig) [idiom] utover, (lage en) revne, **bryte (bort, ned, -er, frem, inn, opp), briste, komme (spre) seg utover**, tvinge, oppløse, vokse, øke, **åpne**, presse, spre, presse, oppfordre.

H6556 פָּרַץ (perets | peh'-rets)

Avledning: fra פָּרַץ: **et brudd** (bokstavelig eller billedlig) **revne, bryte ut (inn)**, [idiom] frem, **kløft**.

---

15 Det hebraiske ordet for sinne [aph, H639] betyr også hurtig åndedrett på grunn av sorg.

Disse verbene gjør det klart at på grunn av sin manglende omvendelse, har Ussas forsvarsverk blitt brutt ned. Dermed befinner han seg i en situasjon der Guds lov avslører hans synd, men fordi han ikke omvender seg, **krever** Satan adgang til ham for å ødelegge ham, og gir inntrykk av at Gud har gjort dette direkte (Lukas 12:20). Det er mulig at David forsto noe av denne prosessen, for han navngir stedet "Peres-Ussa" (1. Krønikebok 13:11).

Det finnes mange historier med voldelige domshandlinger i Det gamle testamente. La oss granske dem nøye med en bønnfylt lengsel etter å forstå dem i lys av den åpenbaringen Kristus gir om sin og vår omsorgsfulle og kjærlige Far.

Ifølge profetiene, har dommens tid for de troende nå begynt (Daniel 7:9,10,13,14,18; 1. Peter 4:17; Romerbrevet 14:10; Åpenbaringen 14:7; 20:11-13). Men dette betyr ikke at Gud og Hans Sønn dømmer og fordømmer på samme måte som vi gjør:

For **Faderen dømmer ingen**, men har overgitt hele dommen til Sønnen. (Johannes 5:22)

Dere dømmer ut fra kjødet, **Jeg** [Kristus] **dømmer ingen**. Men selv om Jeg dømmer, er Min dom sann; for Jeg er ikke alene, men Jeg er sammen med Faderen, som sendte Meg. (Johannes 8:15-16)

Og hvis noen hører Mine ord og ikke tror, **dømmer ikke Jeg** (Kristus) **ham**; for Jeg er ikke kommet for å dømme verden, men for å frelse verden. Den som forkaster Meg, og ikke tar imot Mine ord, har det som dømmer Ham: det ordet som Jeg har talt, det skal dømme ham på den siste dag. (Johannes 12:47-48)

Det er interessant å merke seg at dommen som beskrives i Daniel 7 også er på arameisk, og at den derfor gjenspeiler tankegangen som "det lille hornet" har pådyttet oss (Daniel 7:8). Denne dommen innledes til og med "på grunn av" (Daniel 7:11) det lille hornets makt, som symboliserer det åndelige Roma.¹⁶

---

16 Du kan lese mer om Guds doms sanne natur i boken "As You Judge", som er tilgjengelig på fatheroflove.info.

Jeg ber om at vår himmelske Far må frigjøre oss fullstendig fra denne fjerde løgnen, slik at vi blir overbevist om at Gud alltid har vært, er og vil være som sin Sønn – "barmhjertig og nådig, langmodig og rik på godhet og sannhet" (2. Mosebok 34:6).

5. "Den samme i går, i dag og for alltid"

Hvordan skal vi oppfatte Bibelens gamle og nye pakt? Den tradisjonelle oppfatningen er at det dreier seg om to tidsepoker (dispensasjoner). Dette understøttes av Bibelens inndeling i Det gamle testamente/pakten og Det nye testamente/pakten – den gamle pakten, før korset, og den nye pakt, etter korset.

Dette kan være sant, men bare når det gjelder menneskehetens kollektive erfaring. I dette paradigmet, betraktes den gamle pakten som en trelldomstid, der mennesker ble frelst gjennom loven. Den nye pakten blir derimot sett på som det motsatte av den gamle, og innenfor den er mennesket ikke under loven, men under nåden. Så "heldige" vi er som er født i den nye paktens tidsalder, ikke sant? Men denne tankegangen har ingen støtte i Skriftene *når det gjelder menneskets individuelle erfaring.*

Dispensasjonsteorien anvendt på enkeltindividet innebærer at Gud tilbyr ulike måter å frelse på, avhengig av hvilken tidsalder man lever i. Det virker ikke rettfærdig. Det kan gi inntrykk av at det ble gitt mindre nåde til dem som levde før korset, og dermed mindre kraft til å overvinne synd.

Den endelige slutningen av en slik betraktning kan representere Gud som En som skifter mening eller til og med sin karakter ettersom Han tilbyr ulike frelsesveier til menneskene i de ulike periodene av menneskehetens historie. Guds Ord sier imidlertid klart og tydelig at evangeliet som ble gitt til jødene, er det samme som blir gitt til oss i dag:

For evangeliet ble også forkynt **for oss så vel som for dem** [jødene som levde før korset]; men ordet som ble forkynt, ble ikke til noen nytte for dem, fordi det ikke ble blandet sammen med troen i dem som hørte det. (Hebreerbrevet 4:2)

Evangeliet har blitt forkynt både før og etter korset. Det er et evigvarende

evangelium som vil bli forkynt over hele verden "før enden kommer" (Matteus 24:14):

Og jeg så en annen engel som fløy midt på himmelen, som hadde det evigvarende evangelium å forkynde for dem som bor på jorden; for **hver nasjon, stamme, språk og folk**. (Åpenbaringen 14:6)

Den evigvarende gode nyheten gjenspeiler fredspakten som Gud og Hans Sønn inngikk før verdens grunnleggelse (Hebreerbrevet 13:20; Sakarja 6:13; Salmene 2:7,8; Jesaja 42:6,7; 1. Peter 1:17-20; Efeserbrevet 1:3-6). Vi ser at når det gjelder Gud og Hans Sønn, er pakten evigvarende, men når den anvendes på mennesker, oppstår det en deling i "gammelt" og "nytt". Hvorfor er det slik?

Når mennesket først tror på Gud, vekkes troen, og han forstår i et glimt at Gud er virkelig og at Han er god. Dette mennesket får en smakebit av et forsonet forhold til Gud og den nye opplevelsen Gud ønsker å gi ham... men det varer ikke. Mennesket ser hva Guds lov krever av ham, og på grunn av sin selvstendige, kjødelige natur, forsøker han å gjøre det selv, uten å forstå hva Gud ønsker å gjøre for ham. Dermed går hans forhold til Gud fra å være preget av tro til å være preget av gjerninger, og dette skjer med alle mennesker.

I sin vidunderlige kjærlighet, ønsker vår himmelske Far å fortsette å jobbe med menneskene, selv når de ikke stoler på Ham og ikke tror på Hans fullstendige diagnose av deres tilstand. For å fullføre dette arbeidet med å nå mennesket gjennom dets mørke, viser Gud *nedlatenhet* og inngår en pakt med mennesket, som Skriften kaller den "første" eller "gamle" pakten (Hebreerbrevet 8:7,13). Gud begynner altså med å møte mennesket der det er.

I denne tilstanden innser ikke mennesket omfanget av sin synd og sitt behov for en Frelser. Han prøver å utføre alle påbudene som en tjener, uten å forstå hva som ligger i dem. Han har ennå ikke forstått dybden av Guds faderlige kjærlighet til ham, og hvor dypt den avgrunnen han befinner seg i, er. Han er i den gamle pakten og tror at han kan oppnå rettferdighet ved egen kraft, men Gud jobber gjennom den for å hjelpe

ham til å innse at dette er umulig.

Den gamle paktens funksjon kalles "dødens tjeneste", fordi Gud gjennom den får lovens "bokstav" til å "drepe", slik at "Ånden" kan "gi liv" (2. Korinterbrev 3:6-7). Dette betyr i praksis at Gud lar det selvstendige mennesket innse at han ikke kan leve etter Guds lov på egen hånd. Gud henviser mennesket til sin Sønn, slik at hver gang mennesket innser at han er fullstendig ute av stand til å overvinne en bestemt synd, går han til Frelseren for å motta styrke fra Ham. Skriften beskriver denne prosessen på følgende måte:

Dessuten kom loven til for at overtredelsen skulle bli større. Men der synden ble stor, ble nåden enda større. (Romerbrevet 5:20)

Derfor ble loven vår lærer, for å føre oss til Kristus, for at vi skulle bli rettfærdiggjort ved tro. (Galaterbrevet 3:24)

Således ført til Kristus, er mennesket igjen i den nye pakten, den evige pakten. Men denne prosessen gjentar seg hver gang vantroen og synden viser seg på nytt. *Flere titalls år etter korset*, blir det sagt at den gamle pakten er "nær ved å forsvinne" (Hebreerbrevet 8:13), men dette betyr at den *ennå ikke har forsvunnet* i den såkalte nye paktens tidsalder. Grunnen til det er at menneskeheten vil trenge den gamle paktens tjeneste gjennom loven inntil mennesket er frigjort fra alle former for synd. La oss nå se på hvordan de to paktene manifesterer seg i *den enkeltes* liv.

Si meg, dere som ønsker å være under loven, hører dere ikke loven? For det står skrevet at Abraham hadde to sønner: den ene med en tjenestepike, den andre med en fri kvinne. Men han som ble født av trellkvinnen, ble født etter kjødet, og han som ble født av den frie kvinnen, ble født etter løftet, hvilket er en allegori. For **disse er de to paktene**: den ene er **fra Sinai-fjellet, som føder til trelldom**, og det er Hagar – for denne Hagar er Sinai-fjellet i Arabia og svarer til det Jerusalem som er nå, og som er i trelldom med sine barn – men **Jerusalem som er der oppe, er fritt**, det som er mor for oss alle. ... Nå er vi, *brødre, løftets barn, slik Isak var*. Men på samme måte som *han som ble født etter kjødet* [Ismael], den gangen forfulgte ham som ble født etter Ånden, slik er det nå også. (Galaterbrevet

4:21-26,28-29)

Guds ord viser hvordan både den gamle og den nye pakten fungerte i én manns liv: Abraham. De er to erfaringer, eller tilstander, hos den enkelte. I Abrahams liv, ser vi at da han begynte å *stole på seg selv* i stedet for Gud, når det gjaldt oppfyllelsen av løftet, falt han inn i den gamle paktens tilstand, og frukten av denne erfaringen var sønnen Ismael. Da han innså at han tok feil av sine egne ideer, omvendte han seg og *grep tak i Guds løfter ved tro*, og slik gikk inn i den nye paktens erfaring, der han mottok Kristi rettferdighet (1. Mosebok 15:6). Frukten av denne erfaringen var Isak, løftets sønn, og gjennom ham blir Abraham "far til mange nasjoner" (Romerbrevet 4:18) – løftets arvinger.

Det er tilsvarende med den kollektive erfaringen av den gamle og nye paktens tilstander i historien til Guds folk, Israel. Derfor sies det at Hagar symboliserer paktens som ble inngått ved Sinai-fjellet. I så fall, hva er det som kan tyde på at israelittene stolte på seg selv da de inngikk denne paktens med Gud? Det er det faktum at Gud ga dem løfter (2. Mosebok 6:6-8; 19:5,6) som de skulle akseptere i tro, men deres respons var fullstendig i tråd med den gamle paktens tilstand – vantro (overfor Gud) og selvsikkerhet:

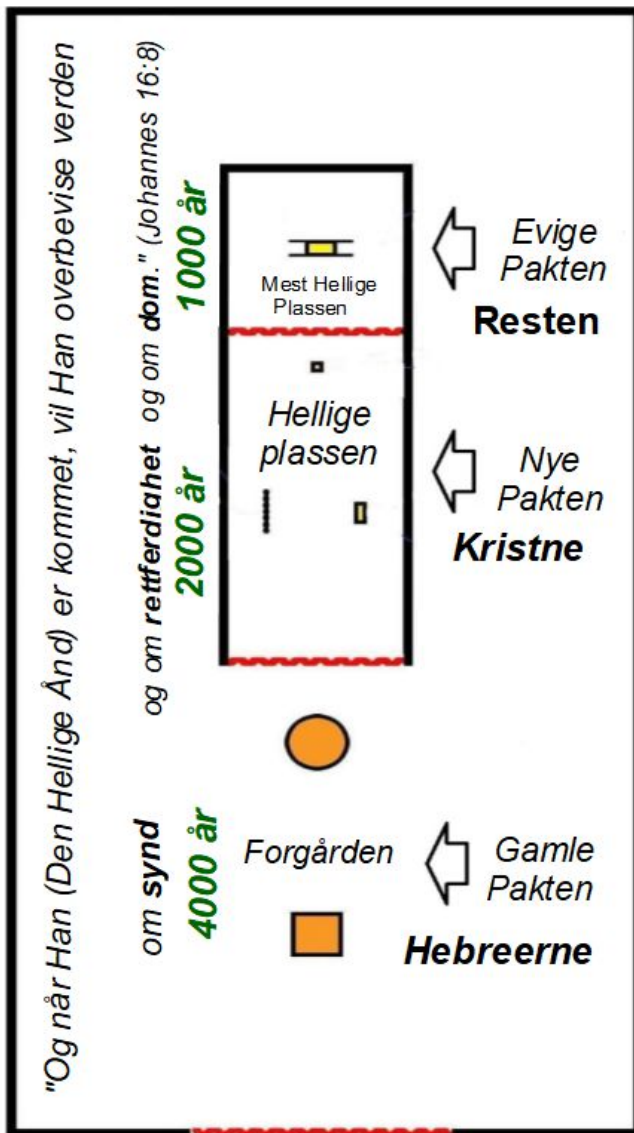
Og Moses talte dette til Israels barn; men **de hørte ikke** på Moses, på grunn av at de hadde angst i ånden, og på grunn av den grusomme trelldommen. (2. Mosebok 6:9)

Da svarte alt folket samstemmig og sa: "Alt det Herren har talt, **vil vi gjøre**". Så tok Moses folkets ord med seg tilbake til Herren. (2. Mosebok 19:8)

I motsetning til *enkeltindividets* erfaring av den gamle paktens, kunne *folkets* erfaring vare svært lenge, fordi de påfølgende generasjonene kunne forbli i den tilstanden på grunn av sin selvsikkerhet. Det var nettopp dette som skjedde med Israel. Omtrent 1000 år etter at loven ble gitt ved Sinai-fjellet, talte Gud fortsatt om en ny pakt som skulle inngås i fremtiden:

Se, de dager kommer, sier Herren, da Jeg vil slutte en ny pakt med

Israels hus og med Judas hus; ikke etter den pakten Jeg sluttet med deres fedre den dagen da Jeg tok dem ved hånden for å føre dem ut av Egypts land, og de brøt Min pakt, selv om Jeg var en ektemann for dem, sier Herren. (Jeremia 31:31-32)

Omtrent seks hundre år etter at disse profetiske ordene ble uttalt, kommer Guds Sønn til jorden for å "stadfeste en pakt med mange" (Daniel 9:27). Det er nettopp her det kollektive valget og det individuelle valget kan ses tydelig. Bare de som tar imot Kristus, går inn i den nye paktserfaringen, og i denne forstand er "ikke alle som er av Israel, åndelig sett israelitter" (Romerbrevet 9:6). Jødene fikk "paktene" (Romerbrevet 9:4), men de ønsket bare å leve etter den første pakt, som skulle lede dem til den andre. Nå kan vi bedre forstå Guds Sønn's sorg over *deres kollektive skjebne*:

O Jerusalem, Jerusalem, du som dreper profetene og steiner dem som er sendt til deg! **Hvor ofte ville Jeg ikke samle dine barn**, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, men dere ville ikke! (Matteus 23:37)

I henhold til den opprinnelige pakt, ville Gud at hele det jødiske folket skulle være Hans prester (dem som megler for å forsone resten av verden med Gud – 2. Mosebok 19:6), ikke bare levittene (2. Mosebok 29:9). Han ønsket ikke at deres ofre skulle være dyr, men i henhold til den himmelske loven om offerkjærlighet (Salmene 40:6; 51:16,17; Jeremia 7:22; Markus 12:32,33). Bildet på forrige side viser Guds folks åndelige reise opp gjennom tidene fra paktens perspektiv, representert som et kart over veien gjennom helligdommen (Salmene 77:13).

Vi ser at jødene, og sammen med dem hele verden, forble der Herren hadde funnet dem i begynnelsen – i helligdommens forgård. De ville ikke akseptere at deres synder drepte Kristus, som symbolisert i ofringene. Det første objektet i forgården, markert med en firkant, er alteret. På dets fire hjørner var det horn (2. Mosebok 38:1,2), et dyreattributt som betegner menneskets falne tilstand og dets adopterte falske rettferdighetsystem (Åpenbaringen 13:1), der enhver synd må straffes med døden. Dette alteret var laget av messing (2. Mosebok 38:2), en legering laget av Tubal-Kain, en etterkommer av bromorderiske Kain (1. Mosebok 4:22). Messing består av kobber og sink, to grunnstoffer med negative konnotasjoner (Esekiel 22:18). Gud valgte disse urene metallene for å fortelle oss at stedfortredende avstraffelse avspeiler vår ide om rettferdighet, ikke Hans, selv om Han barmhjertig har nådd ut til oss gjennom den. Det er grunnen

til at den andre gjenstanden i forgården (vaskekarret), som også er laget av messing, inneholder vann hvis overflate *gjenspeiler menneskets naturlige ansikt*; vaskekarrets messing kom fra kvinnenens **speil** (2. Mosebok 38:8).

Nå kan vi lettere forstå hvorfor Abraham følte at Gud krevde at han skulle ofre sin sønn:

Når du ser "ditt naturlige ansikt" i Guds lovs speil (Jakob 1:23)	Når du ser Guds karakters herlighet i Guds lovs speil (2. Korinterbrev 3:18)
Da sa Han [Gud]: Ta nå din sønn, din eneste sønn Isak, ham som du elsker, og dra til Morias land, og bær ham fram der [H5927] som et brennoffer [H5930] på et av de fjellene som Jeg vil si deg. (1. Mosebok 22:2)	Da sa Han [Gud]: Ta nå din sønn, din eneste sønn Isak, ham som du elsker, og dra til Morias land, og gå opp [H5927] med ham og stig opp [H5930] på et av de fjellene som Jeg vil si deg. (1. Mosebok 22:2)

Ordene i fet skrift kan oversettes på begge måter. Det er Abraham som bestemmer hvordan de skal forstås. Abraham kom fra et hedensk samfunn som var villig til å ofre selv sine barn for å tilfredstille sine guder (1. Mosebok 11:31; Josva 24:2), og han forsto befalingen på den første måten. På grunn av sin tro, var han likevel i stand til å tre inn i den nye paktens lys:

Og Abraham sa til sine unge menn: "Bli værende her hos eselet; gutten og jeg vil gå dit bort for å tilbe, og **kommer så tilbake** til dere. (1. Mosebok 22:5)

Ved tro bar Abraham Isak fram da han ble satt på prøve, og han som hadde fått løftene, bar fram sin enbårne sønn, om ham ble det sagt: "I Isak skal din ætt bli kalt," for han regnet med at **Gud også var i stand til å reise ham opp, nemlig fra de døde**, derfra fikk han ham også tilbake som et forbilde. (Hebreerbrevet 11:17-19)

Men Isak talte til sin far Abraham og sa: "Min far!" Og han sa: "Her er jeg, min sønn!" Så sa han: "Se, ilden og veden, men hvor er

lammet som brennoffer?" Og Abraham sa: "Min sønn, **Gud vil selv skaffe til veie et lam som brennoffer ...**" (1. Mosebok 22:7-8)

Deres far Abraham frydet seg over **å se Min dag, og han så den** og gledet seg. (Johannes 8:56)

På den annen side, har vi historier om mennesker som lever i den "nye paktens tid", men som fortsatt har den gamle paktens tankegang. Se for eksempel hvordan Jesus behandler den kanaaneiske kvinnen som om Han støtter sine disiplers rasistiske tanker:

Når du ser "ditt naturlige ansikt" i Guds lovs speil (Jakob 1:23)	Når du likevel velger å tro at du vil motta nåde
Og se, en Kana'aneisk kvinne fra denne regionen kom og ropte til Ham og sa: "Herre, Du Davids Sønn, forbarm Deg over meg! Min datter er svært plaget av en djevel." Men Han svarte henne ikke et ord. Og Hans disipler kom og ba Ham innstendig og sa: "Send henne bort, for hun roper etter oss." Men Han svarte og sa: " <u>Jeg er ikke sendt, til andre enn de bortkomne sauene av Israels hus.</u> " Da kom hun og tilbad Ham og sa: "Herre, hjelp meg!" Men Han svarte og sa: " <u>Det er ikke rett å ta barnas brød og kaste det til hundene.</u> " (Matteus 15:22-26)	Men hun sa: " <u>Det er sant, Herre, men hundene spiser likevel smulene som faller fra sine herrers bord.</u> " Da svarte Jesus og sa til henne: " <u>O kvinne, din tro er stor!</u> La det bli som du vil." Og hennes datter ble helbredet fra samme stund. (Matteus 15:27-28)

La oss ikke tro at Jesus ikke betrakter kvinnen som en del av Israels bortkomne sauer (Romerbrevet 2:28,29), eller at Han sammenligner henne med en hund. Han holder rett og slett lovens speil oppe for henne og disiplene, der de ser sitt eget naturlige ansikt. Hensikten med denne prosessen er at de skal bli bevisste på sin synd på en erfaringsbasert måte,

slik at de kan komme til Frelseren (den nye pakten).

Vi kan være sikre på at mange mennesker, gjennom troen, var i stand til å overvinne denne tankegangen og se Guds karakter i en renere form (slike som Enok, Abraham, David, Elias og mange fra andre nasjoner – Matteus 8:10-11). Men en nasjon som ville følge Jesus inn i det hellige i den himmelske helligdommen, kom ikke til syne før Golgata. Jeshuas (Jesu) etterfølgere, senere kjent som kristne (Apostlenes gjerninger 11:26), fulgte ved tro sin Prest og gikk inn i det hellige. Lyset fra kunnskapen om Guds karakter som kom gjennom Guds Sønnns liv på jorden, var så mektig at det å forbli i helligdommens forgård var å velge mørket *med vilje* (Johannes 3:18-21). Derfor gjelder følgende bud fra Golgatas tid og fremover:

Og det ble gitt meg et rør som lignet en målestokk. Og engelen stod der og sa: "Reis deg og mål opp Guds tempel, alteret og dem som tilber der. Men **la forgården som er utenfor templet være og mål den ikke, for den er gitt til hedningene.** Og de skal trække den hellige byen under fot i førtito måneder. (Åpenbaringen 11:1-2)

I Det hellige rommet er (1) *lampestativet*, bordet med (2) *skuebrødene* og (3) *røkelsesalteret*. Jesus er (1) lyset (Johannes 8:12), (2) brødet (Johannes 6:51) og Den som vi tror gjør (3) våre bønner mottagelige for Faderen (Åpenbaringen 8:3-4). Dette er et **overgangsrom**. Det er ikke slutten på den åndelige reisen. Selv om gjenstandene er laget av gull (2. Mosebok 25:23,24,31; 30:1,3), har alteret der også dyrehorn (2. Mosebok 30:2), og noen elementer er fortsatt laget av kobber, noen av sølv (2. Mosebok 27:11). Enhver som går inn der ved tro, opplever den nye pakten, men tror fortsatt at Kristi offer var påkrevd av Gud slik at Han kunne tilgi syndere:

Og mens de spiste, tok Jesus brødet, velsignet det og brøt det, og ga det til disiplene og sa: "Ta, spis; dette er **Min kropp**." Så tok Han begeret, takket og ga det til dem og sa: "Drikk alle av det. For dette er **Mitt blod**, den nye paktens blod, som blir utgytt for mange **til syndenes forlatelse.**" (Matteus 26:26-28)

Ut fra dette synspunktet forstås Jesu rolle som prest som et middel til å

overtale Faderen til å vise barmhjertighet på grunnlag av sin Sønnens utgytte blod:

Mine små barn, dette skriver jeg til dere, for at dere ikke skal synde. Og om noen synder, **har vi en Advokat hos Faderen**, Jesus Kristus, Den rettfærdige. Og **Han er soningen for våre synder**, og ikke bare for våre, men også for hele verdens synder. (1. Johannes 2:1-2)

Oppholdet i dette rommet må være midlertidig, fordi "næringen" og "opplysningen" fra Kristi liv på jorden, slik det er beskrevet i de fire evangeliene, til syvende og sist skal vise oss *at Faderen selv elsker oss* (Johannes 16:27). Men i stedet for å bli værende på Det hellige stedet en kort stund, etablerte den kristne kirken seg der gjennom det hedenske forsoningsbegrepet, med den forskjellen at blidgjøreren av "gudenes vrede" var nå Kristus selv.

Det er aldri blitt sagt et ondt ord, tenkt en ond tanke eller gjort en ond gjerning **som Gud ikke vil ha straff for fra en eller annen. Han vil ha tilfredsstillelse enten fra deg eller fra Kristus**. Hvis du ikke har noen soning å bringe gjennom Kristus, må du for alltid betale den gjelden du aldri kan betale, i evig elendighet; for like sikkert som Gud er Gud, **vil Han heller miste sin Guddom enn å la en eneste synd forbli ustraffet, eller en eneste opprørgjerning gå forbi uten hevn**. Du vil kanskje si at denne Guds karakter er kald, streng og hard. Jeg kan ikke noe for det, men det er ikke desto mindre sant. Slik er Bibelens Gud.¹⁷

Menneskeheten oppholdt seg i Det hellige overgangsrommet som om det var reisens endelige mål. Men "de rettfærdiges sti er som morgengryets lys, som bryter frem og vokser inntil den fullkomne dag" (Ordspråkene 4:18). Det var ikke før i det nittende århundret – innsamlingens tid (Jesaja 11:11,12) – at døren til Det aller helligste rommet ble åpnet for et folk som ble kalt "resten" (Daniel 8:14 jfr. Åpenbaringen 3:8; 11:19; 12:17), som var rede til å videreføre pakten med Israel. På grunn av sine feilaktige forventninger¹⁸ gikk også de, i likhet med Jesu disipler, videre til det neste

17 Charles Spurgeon: 28. Februar, 1858, *Particular Redemption*: <https://www.spurgeon.org/resource-library/sermons/particular-redemption-2/#flipbook/>

18 Påvirket av populære forestillinger om Messias, forventet Jesu disipler at Han skulle bli Konge og frigjøre dem fra romersk undertrykkelse. Adventistene på 1800-tallet mente at renselsen av

rommet i helligdommen, på bekostning av en stor skuffelse (Lukas 24:21 jfr. Åpenbaringen 10:9).

Adventistene¹⁹ gikk inn i Det aller helligste ved tro, og viet seg til Gud i arbeidet med gjenoppbyggelsen av sannheter som hadde gått tapt gjennom tidene (Jesaja 58:12). Inn i Det aller helligste rommet innså de viktigheten og den evige gyldigheten av Guds lov. Det viste dem at *Gud har alltid ønsket å føre Israel inn i det kjærlige forholdet eller "båndene" til sin evige pakt som Han opprettholder med sin Sønn* (Salmene 2:1-3,6-8 jfr. Esekiel 20:37).

Den overordnede hensikten med Kristi liv på jorden er å vise oss at Gud tillot oss å drepe Hans Sønn, ikke for å tilfredsstille sin rettferdighet, men for å møte oss i våre forestillinger om det samme, slik at vi kan ta imot Hans nåde og tilgivelse, og deretter hjelpe oss til å kjenne hva Hans sanne karakter er.

Dette har Jeg talt til dere i billedspråk, men den tid kommer da Jeg ikke lenger skal tale til dere i billedspråk, men Jeg skal forkynde dere rett ut om Faderen. På den dag skal dere be i Mitt navn, og Jeg sier dere ikke at Jeg vil be til Faderen for dere; for Faderen selv elsker dere, fordi dere har elsket Meg og har trodd at Jeg er utgått fra Gud. (Johannes 16:25-27)

Gjennom Guds karakter som åpenbart i den nye pakten, kan vi lese Guds handlinger i den gamle pakten på en korrekt måte, og dermed fastslå sannheten om at Han er "den samme i går, i dag og til evig tid" (Hebreerbrevet 13:8). Adventister som gikk inn i Det aller helligste ved tro, i likhet med de gamle jødene, tok imot Guds lov på nytt i en ugjenkjennelig ramme av "lyn og røster, torden og jordskjelv, og et stort hagl" (Åpenbaringen 11:19 jfr. Johannes 12:28,29). De fikk i oppgave å forstå at siden loven er evig, representerer den de naturlige prinsippene for universets velferd, og gjenspeiler selve Guds karakter. Budet "Du skal ikke drepe" (2. Mosebok 20:13) er ikke et vilkårlig krav til skapte vesener, men en åpenbaring av Ham som er Livet og i hvem finnes ingen død

---

helligdommen i Daniel 8:14 refererte til Jesu gjenkomst, ettersom det var allment akseptert at helligdommen var jorden.

19 De som venter på Kristi snarlige gjenkomst.

(Salmene 36:9). Herskeren over "dødsriket" er Satan, ikke vår barmhjertige Far (Hebreerbrevet 2:14).

Dessverre har adventistene, i likhet med jødene, vendt tilbake til den gamle paktens tilstand av å stole på seg selv for å holde loven. De mistet sin opprinnelige "varme" og falt ned i Laodikeas "lunkne" tilstand (Åpenbaringen 3:14-16). Men Herren Jesus forlot dem ikke. Han sendte dem et budskap:

Fordi du sier: "Jeg er rik, har overflod på eiendeler, og har ikke behov for noe," – og vet ikke at du er ynkelig, elendig, fattig, blind og naken – derfor råder Jeg deg til å kjøpe gull av Meg, lutret i ilden [**tro** – 1. Peter 1:7], så du kan bli rik; og hvite klær [**rettferdighet** – Åpenbaringen 19:8], så du kan bli påkledt, så din nakenhets skam ikke skal komme til syne; og salve dine øyne med øyensalve [**gjenfødelse ved Guds Ånd** – Johannes 9:6-7], så du kan se. (Åpenbaringen 3:17-18)

I sin store barmhjertighet, brukte Herren to menn ved navn Ellet Waggoner (1855-1916) og Alonzo Jones (1850-1923) til å påpeke de spesifikke anvendelsene av dette budskapet for adventistene. Det handlet om å vise verden tydeligere betydningen av den opphøyde Frelserens forsoning, offeret for hele verdens synder; og å presentere rettferdiggjørelse ved troen på Kristus som garantist for Hans evige pakt med Gud Faderen. Dette budskapet inviterte folk til å ta imot Kristi rettferdighet, som manifesterer seg i lydighet mot alle Guds bud, fordi de i sammenheng med den evige pakten, er løfter som vi mottar oppfyllelsen av i Kristus (2. Korinterbrev 1,20; Åpenbaringen 3:14). Vår fulle forståelse av at Kristus er åpenbaringen av Faderens karakter, og vår aksept og tro på at den er god og god for oss, vil bringe Kristi Ånd inn i oss, og Han vil leve ut sin rettferdighet gjennom oss til Gud Faderens ære.

Denne prosessen er frelsesprosessen. Det er denne prosessen Gud har forsøkt å oppnå i menneskeheten siden mennesket falt i synd og dermed i misforståelser om Gud. Nøkkelen til hele denne prosessen er paktene, og dette spørsmålet må avklares for at vi skal kunne motta rettferdighetens fylde ved tro. Her er en uttalelse fra en av de to budbringerne om

spørsmålet om de to paktene:

Men du sier at apostelen snakker om **dispensasjoner, og ikke om individuelle erfaringer**, og at det å bringe dem til Kristus betyr å bringe dem til Hans første tilsynekomst, og "til det trossystemet som ble innstiftet da". Men det er det svakeste standpunktet du kan innta, for hvis dette var meningen, ville det innebære at loven oppfylte sin hensikt bare for den generasjonen som levde under Kristi første komme. Ingen andre mennesker kom noen gang til Kristus, i den betydningen du bruker begrepet. For at loven skulle kunne bringe mennesker til Kristus, i den betydningen du bruker den, det vil si til Hans første komme, måtte den ha forlenget deres liv. Adam måtte ha levd i minst 4000 år. La meg gjenta: **Teksten sier ikke at loven var en læremester som skulle peke menneskene til Kristus, men at den skulle bringe dem til Ham.**

Igen: **Teksten sier at den bringer mennesker til Kristus for at de skal bli rettferdiggjort ved tro.** Er mennesker rettferdiggjort ved tro på nasjonalt basis? Jeg har nettopp vist at ifølge den teorien om at apostelen argumenterer for dispensasjoner, var det bare én generasjon som ble brakt til Kristus, nemlig den generasjonen som var så heldig å leve da Han kom første gang; men selv hele denne generasjonen ble ikke rettferdiggjort ved tro. Svært få av dem hadde overhodet noen tro. De hadde ingen tro fra begynnelse til slutt. Da måtte de bli igjen under læreren, nemlig loven – **og det gjorde de faktisk.**" (E.J. Wagoner, 1888, "*The Gospel in the Galatians*", s. 32, 33).

Presentasjonen av paktene som individuelle erfaringer²⁰ tydeliggjør lovens funksjon i den gamle paktens tjeneste som en irttesettelse av synden, slik at synderen kan komme til Kristus og motta Hans rettferdighet (Romerbrevet 7:7-8:4). Den lovlige bruken av loven er å være en lærer, ikke en frelser (Romerbrevet 3:20). Menneskene må innse at de ikke kan holde loven ved egen kraft; den er like høy som Gud, og vi trenger Guds Sønn sitt sinn og hjerte i oss for å kunne utleve den i ånd og sannhet. Dette er rettferdighet ved tro. Derfor er den gamle paktens erfaring med å prøve å holde loven selv en læremester (ved å legge menneskets herlighet

20 Du kan lese mer om paktene i boken "*Removing the Veil*", som er tilgjengelig på fatheroflove.info.

i støvet) for å få oss til å forstå vårt behov for en frelser, og dermed føre oss til den nye paktens erfaring med Kristus.

I det store og hele, ble budskapet til Jones og Waggoner ikke akseptert av adventistene. Men i dag, inspirerer Gud igjen menneskene til å sette pris på det, slik at gjennom den totrinns-prosessen til de to paktene, *kan et folk bli helliggjort til fullt ut å gjenspeile Kristi karakter.*

Forestillingen om en gud hvis rettferdighet må tilfredsstilles, fører lett til den konklusjonen at Hans styre og lover er vilkårlige snarere enn naturlige. Dermed kan slike lover, om nødvendig, endres eller erstattes av andre lover (Daniel 7:25), og det naturlige mennesket drives til å gjøre dette på grunn av sitt fiendskap mot Gud (Romerbrevet 8:7). Hans ønske er å føle Guds lovs irrettesettelse så lite som mulig. En slik endring av Guds lov har skjedd i kristendommen, særlig når det gjelder tidene Gud har fastsatt for å ha fellesskap med oss, og i neste kapittel skal vi se på hvordan vi er blitt fratatt den guddommelige festens glede.

6. Den økende feiringen

Guds Sønnns invitasjon til alle syndere om å finne hvile i Hans armer, skjer i sammenheng med Hans arv fra Faderen og Hans barneforhold til Gud:

Alle ting er overgitt til Meg av Min Far, og ingen kjenner Sønnen uten Faderen, og ingen kjenner Sønnen uten Faderen. Heller ikke kjenner noen Faderen uten Sønnen og den som Sønnen vil åpenbare Ham for. Kom til Meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og Jeg vil gi dere hvile. Ta Mitt åk på dere og lær av Meg, for Jeg er saktmodig og beskjeden av hjertet, og dere skal finne hvile for deres sjeler. For Mitt åk er godt, og Min byrde er lett. (Matteus 11:27-30)

Kristi byrde og åk er godt og lett, for Han hviler i sin Fars favn (Johannes 1:18). Der finner Han sin verdi og tilhørighet. Tenk, mer enn noen annen kunne Jesus skryte av sine store evner og prestasjoner. I fristelsens ødemark, tilbyr Satan faktisk Kristus å bevise hvem Han er nettopp gjennom prestasjoner (Matteus 4:3,6). Fariseerne og saddukeerne utfordret Ham også til å rettferdiggjøre seg selv gjennom lignende manifestasjoner (Matteus 16:1). Men Kristus nekter å identifisere seg selv på denne måten. Hans verdi ligger i Faderens ord:

Dette er Min elskede Sønn, i Ham har Jeg velbehag. (Matteus 3:17)

Men Han [Jesus] svarte [Satan] og sa: "Det **står skrevet**: Mennesket skal ikke leve av brød alene, men **av hvert ord som går ut av Guds munn**." (Matteus 4:4)

Skriftene forteller oss at Gud skapte alt *ved og for* sin Sønn:

For alle ting ble skapt ved Ham, de som er i himmelen, og de som er på jorden, både synlige og usynlige, enten de er troner eller herredømmer eller fyrstedømmer eller makter. Alle ting ble skapt ved Ham og for Ham. (Kolosserbrevet 1:16)

Likevel kommer ikke Kristi glede fra disse prestasjonene, men fra bevisstheten om at Han i skapelsen oppfyller sin kjærlige Fars vilje. Faderen gleder seg også over sin Sønn. Som En som er "født" og

"oppfostret" av Gud, er Kristus Guds Ord og materialiserer sin Fars tanker i skaperverket:

Da var Jeg hos Ham [Gud], som en som var oppfostret hos Ham; og Jeg var daglig til Hans glede, Jeg gledet Meg alltid framfor Ham, Jeg frydet Meg over den beboelige delen av Hans jord, og Min fryd var hos menneskesønnene. (Ordspråkene 8:30-31)

I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud [Faderen], og Ordet var Gud [lik som Faderen]. Det samme Ordet var i begynnelsen hos Gud. Alt ble til ved Ham, og uten Ham ble ingenting til av det som er ble til. (Johannes 1:1-3)

Sju ganger, i løpet av skapelsens dager, hører vi Faderen erklære at det Sønnen skapte "var godt" (1. Mosebok 1:4,10,12,18,21,25). På den sjette dagen, etter at landdyrene var skapt, henvendte Gud seg til sin Sønn med ordene (Ordspråkene 30:4): "La Oss danne mennesket i Vårt bilde, etter Vår likhet!" (1. Mosebok 1:26). Faderens utsagn er nå at alt "var meget godt" (1. Mosebok 1:31). På den syvende dagen kom tiden for den festlige hvilen:

Og på den syvende dagen fullendte Gud sitt verk som Han hadde gjort, og på den syvende dagen hvilte Han fra hele sitt verk som Han hadde gjort. Og Gud velsignet den syvende dagen og helliget den, fordi Han hvilte fra hele sitt verk på den dagen, som Gud hadde skapt og gjort. (1. Mosebok 2:2-3)

På 1800-tallet, ved tiden da man i tro gikk inn i Det aller helligste, der Guds ark med budene befinner seg, fikk de kristne lovens irettesettende kraft først og fremst gjennom erkjennelsen av at ett av disse evige prinsippene hadde blitt glemt. Det var budet om sabbatshvilen:

Husk sabbatsdagen, så du holder den hellig. Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning, men **den sjuende dagen er sabbat for Herren din Gud**. På den dagen skal du ikke gjøre noe arbeid... For på seks dager dannet Herren himmelen og jorden, havet og alt som er i dem, og Han hvilte på den sjuende dagen. Derfor velsignet Herren sabbatsdagen og helliget den. (2. Mosebok 20:8-11)

Fortsatt er det mange mennesker i verden som ikke vet at denne hviledagen er på lørdag og ikke på søndag (som det er den vanligste oppfatningen). Gud visste at Hans motstander ville få folket til å glemme viktigheten av denne dagen, og derfor begynner budet med formaningen "Husk". Endringen fant sted mellom det 4. og 6. århundre. Satan brukte kristendommens frafall til å forfalske dagen:

På den ærverdige solens dag [Søndag, Sontag] skal magistratene og folk som bor i byene, hvile, og alle verksteder skal være stengt. (Keiser Konstantin, Codex Justinianus lib. 3, tit. 12, 3; oversatt i Philip Schaff, *History of the Christian Church*, vol. 3, s. 380, notat 1)

Kristne skal ikke judaisere og være uvirksomme på lørdagen, men arbeide på den dagen; men Herrens dag skal de spesielt ære, og som kristne, skal de om mulig ikke arbeide på den dagen. Hvis de imidlertid blir funnet i å judaisere, skal de stenges ute fra Kristus. (*29th Canon of the Council of Laodicea*, år 364)

Spørsmål: Har du noen annen måte å bevise at Kirken har makt til å innstifte høytider med påbud? Svar: Hadde hun ikke hatt en slik makt, kunne hun ikke ha gjort det som alle moderne religiøse er enige med henne i; – hun kunne ikke ha erstattet overholdelsen av lørdag, den syvende dagen i uka, med overholdelsen av søndag, den første dagen i uka; en endring som det ikke finnes noen bibelsk hjemmel for. (Stephen Keenan, *Doctrinal Catechism*, s. 174)

Hvorfor ville Satan så gjerne gjøre denne endringen? Hva er det med denne dagen som skiller den fra alle de andre? Hver syvende dag finner Guds enbårne Sønn sann hvile og forfriskning (2. Mosebok 31:17) gjennom sin Fars Ånd, i sin Fars favn (merk: dette er i motsetning til den andre personen i Treenigheten, som ikke har behov for hvile og forfriskning, fordi Han har et annet grunnlag for sitt forhold til Gud Faderen). Og denne bekreftelsen på sin identitet som Guds elskede Sønn, også kalt helliggjørelse (Johannes 17:19), gir Han videre til sine brødre og søstre – de som går inn i sabbatshvilen ved tro:

For både Han [Kristus] som helliger, og de [troende] som er helliget, er alle av Én [Faderen]; og derfor skammer Han [Kristus] seg ikke

over å kalle dem brødre, men Han sier: "Jeg vil kunngjøre Ditt navn for Mine brødre; Jeg vil lovsynge Deg midt i forsamlingen." Og igjen: "Jeg vil sette Min lit til Ham." Og igjen: "Se, her er Jeg og de barna som Gud har gitt Meg." (Hebreerbrevet 2:11-13)

For vi som har trodd, går inn i denne hvilen, som Han har sagt: ... selv om gjerningene var fullført fra verdens grunnleggelse av. (Hebreerbrevet 4:3)

Vi kan ikke oppnå denne helliggjørelsen alene. Hviledagen er en tid da vi innser og erfarer at Herren er Den som helliggjør oss (Esekiel 20:12) når vi er sammen med Ham (Jesaja 1:18), og dermed lærer å stole på Ham og ikke på oss selv.

For så sier Herren Gud, Israels Hellige: "I omvendelse og hvile, skal dere bli frelst; deres styrke skal være **i stillhet og tillit.**" Men dere ville ikke. (Jesaja 30:15)

For **ved Ånden venter vi** på håpet om **rettferdighet ved tro.** For **i Jesus Kristus** gagnar verken omskjærrelse eller mangel på omskjærrelse noen ting, men **tro som virker ved kjærlighet.** (Galaterbrevet 5:5-6)

Guds ord er enda mer spesifikt når det sier at de som går inn til sabbaten ved tro, mottar dobbelt så mye av Kristi Ånd:

Og Herren talte til Moses og sa: "Befal Israels barn og si til dem: Dere skal se til at dere fører fram til Meg **Min offergave og Mitt brød til Mine ildoffer,** som en velbehagelig duft for Meg, **til fastsatt tid.** Og du skal si til dem: Dette er det ildofferet som dere skal føre fram til Herren: **to årsgamle hamlam, uten lyte, dag for dag,** som et vedvarende brennoffer. Det ene lammet skal du fører fram om morgenen, og det andre lammet skal du fører fram om kvelden, ... **Og på sabbatsdagen skal du føre fram to årsgamle lam uten lyte,** og to tiendedeler av en efa finsiktet mel som matoffer, blandet med olje, sammen med det drikkofferet som hører til – dette er brennofferet for hver sabbat, **foruten det vedvarende brennofferet** og det drikkofferet som hører til. (4. Mosebok 28:1-4,9-10)

Når vi mottar Kristi Ånd på denne måten, blir vi formet i Guds bilde, dvs. Hans karakter blir avbildet i oss, og det betyr at vi blir innprentet med det faktum at vi tilhører Ham:

Dessuten ga Jeg dem også Mine **sabbater, for å være et tegn mellom Meg og dem, så de kunne vite at Jeg er Herren, Han som helliger dem.** (Esekiel 20:12)

Og jeg så, og se, et Lam [Kristus] sto på Sion-fjellet, og sammen med Ham ett hundre og førtifire tusen som **hadde Hans Fars navn [karakter] skrevet på sine panner.** (Åpenbaringen 14:1)

Det fjerde budet forstås dermed som et naturlig prinsipp for sunn åndelighet. Sabbatprinsippet er ikke begrenset til den syvende dagen. Som det fremgår av den første teksten som er sitert ovenfor, handler det om Herrens "sabbater". I 3. Mosebok, kapittel 23, presenteres sabbaten som overhodet for alle andre høytidsdager (sabbater – 3. Mosebok 23:37,38), som er basert på det samme syvfoldige prinsippet:

Ukentlig helligdag	Syvendedags-sabbaten (3. Mosebok 23:1-3)
Vårens helligdager med tre årlige sabbater (3. Mosebok 23:7,8,21)	Syv dager med Usyrede brødsdager/Påske/ (3. Mosebok 23:5,6)
	Syv uker frem til Pinsen (3. Mosebok 23:15,16)
Høstens høytider i den syvende måneden , med fire årlige sabbater (3. Mosebok 23:24,25,27,28,35,36)	Trompetfesten (3. Mosebok 23:24,25)
	Forsoningsdagen (3. Mosebok 23:27-32)
	Tabernakelfesten (3. Mosebok 23:34-36)
Det syvende året for landjorda (3. Mosebok 25:2-4)	
Syv ganger syv år frem til jubelåret (3. Mosebok 25:8-11)	
Det syvende årtusenet for hele jorden (Åpenbaringen 20:2,3)	

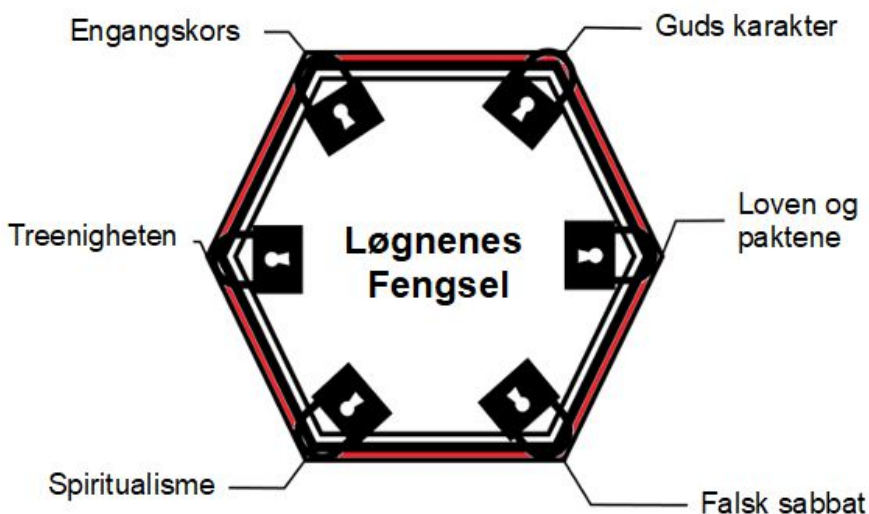
Her ser vi prinsippet om den økende feiringen. Som beskrevet i 4. Mosebok, kapitlene 28 og 29, økes mengden med ofringer under disse tidene for å indikere en økende andel av Kristi Ånd. Den samme ideen presenteres i profeten Esekjels bok, kapittel 47, der helbredende vann (Kristi Ånd) strømmer ut under døren til tempelet, som i utgangspunktet er opp til anklene, deretter til knærne, deretter til midjen, og til slutt blir en elv man kan svømme i, der vi ikke lenger ledes av vår egen vilje, men av Guds Ånd. Nå ser vi hvorfor Satan prøvde å skjule dette, og overbeviste kristenheten om at disse var jødiske trelldomselementer.

Han vil trosse den Høyeste og undertrykke den Høyestes hellige folk. Han vil forsøke å forandre deres **hellige høytider** og lover, og de vil bli underlagt ham for en tid, tider og en halv tid. (Daniel 7:25, NLT)

Skal vi fortsatt tro på hans løgner?

Konklusjon

Det vi har diskutert så langt viser at menneskeheten befinner seg i et fengsel av sammenkoblede vrangforestillinger. Et sentralt trekk ved dette fengselet er at alle de seks løgnene må "låses opp" (avsløres) og den tilsvarende sannheten aksepteres i deres sted for at dets murer skal kunne rives ned. Dette er fordi *de sannhetene som her forfalskes utgjør et system*.

Den første og grunnleggende feilslutningen er spiritualisme, som går ut på at mennesket besitter et *selvstendig* udødelig liv. Det er nettopp slik den andre personen i Treenigheten presenteres, for å imøtekomme verdslige forestillinger om likhet med Gud. Men når det første paret ble skapt i Faderens og Sønnens bilde (1. Mosebok 1:26,27), ser vi at Eva kom fra Adam, slik Sønnen kom fra Faderen. Likevel, slik Faderen og Sønnen er like, er mannen og kvinnen like. Dette er *likhet basert på relasjon, ikke makt*.

Treenigheten korresponderer veldig tett med Søndag, som er dagen for den "uovervinnelige solen"²¹. Nimrod, som bestemte sin verdi etter

21 Schaff, Philip (1867). *From Constantine the Great to Gregory the Great, 311-600 e.Kr.* C. Scribner. s.

styrke, var grunnleggeren av Babylon (1. Mosebok 10:8-12). Kulten som ble skapt av hans *treenige* familie (Nimrod, Semiramis og Tammuz – Jeremia 7:18; Esekiel 8:14,16) "kretset" rundt solen og ble innlemmet i alle hedenske religioner (Åpenbaringen 17:5,9). Både søndagslæren og treenighetslæren er kjennetegn på (eller merker til) det åndelige Romas autoritet:

Spørsmål: Har du noen annen måte å bevise at Kirken har makt til å innstifte høytider med påbud?

Svar: Hadde hun ikke hatt en slik makt, kunne hun ikke ha gjort det som alle moderne religiøse er enige med henne i; – hun kunne ikke ha erstattet overholdelsen av lørdag, den syvende dagen i uka, med overholdelsen av søndag, den første dagen i uka; en endring som det ikke finnes noen bibelsk hjemmel for.

Spørsmål: Holder du fast ved andre nødvendige sannheter som Kirken lærer, og som ikke er klart nedfelt i Skriften?

Svar: Treenighetslæren – en lære som er helt nødvendig å kjenne til for å bli frelst – utfra den protestantiske betydningen av egen fortolkning, er ikke eksplisitt og åpenbart nedfelt i Skriften. (RH, 22. august 1854; sitert fra *Doctrinal Catechism*).

Ettersom i henhold til menneskelig forståelse, er det fjerde budet i loven (sabbaten) av en slik art at det kan endres, er læren om den nye og den gamle pakten som to dispensasjoner (tidsepoker) den neste løgner som rettfærdiggjør dette. Den fragmenterer ikke bare det evige evangeliet, men sender også all guddommelig lov inn i fortiden før Golgata, og fratrer lovens evne til å lede mennesker til Kristus. Løgner om paktene hindrer også korset fra å komme til syne i sin fulle dimensjon for å åpenbare Faderens og Sønnens lidelse gjennom hele menneskehetens historie. Til slutt, når vi er berøvet den sanne betydningen av Golgata, der Gud når oss i vår tenkning og vår falske rettfærdighet, sitter vi igjen med korsets mysterium, i stedet for at det for oss skal være en *portal* til å forstå vår himmelske Fars ikke-voldelige natur.

I sin nåde, forutså Gud de onde makters strategi gjennom spiritualisme:

Og han gjør store undere, slik at han får **ild til å falle fra himmelen** ned på jorden i menneskers påsyn. Og han bedrar dem som bor på jorden **ved hjelp av de mirakler** som han hadde makt til å gjøre for dyrets åsyn, og han sier til dem som bor på jorden at de skal lage en billedstøtte til dyret som ble såret ved sverdet og ble levde igjen. Og han fikk makt til å **gi liv** [gresk – pneuma – ånd] **til dyrets billedstøtte, slik at dyrets billedstøtte skulle både snakke,** og gjøre det slik at alle de som ikke ville tilbe dyrets billedstøtte, skulle bli drept. (Åpenbaringen 13:13-15)

Og jeg så **tre urene ånder** som lignet frosker, komme ut av dragens munn, ut av dyrets munn, og ut av den falske profetens munn. For de er **djevelånder som gjør mirakler, de går ut til kongene på jorden og til hele verden,** for å samle dem til slaget på den Allmektige Guds store dag. (Åpenbaringen 16:13-14)

Guds svar på moderne **(1) spiritualisme** var et budskap for å frigjøre sitt folk fra løgnesenes fengsel:

Og jeg så en annen engel som fløy midt på himmelen. Han hadde det **(2) evigvarende evangelium** å forkynne for dem som bor på jorden – for hver nasjon, stamme, språk og folk – og han sa med høy røst: "**(3) Frykt Gud** og **(4) gi Ham ære, for timen for Hans dom er kommet;** og tilbe Ham som **(5) dannet himmelen og jorden, havet og vannkildene.**" (Åpenbaringen 14:6-7)

Så fulgte en tredje engel etter dem, og han sa med høy røst: "Hvis noen tilber dyret og hans billedstøtte, og tar imot **hans merke** (falsk sabbat) på sin panne eller på sin hånd, da skal han drikke av Guds vredes vin, som blir utøst ublandet i hans harmes beger. Han skal pines med ild og svovel i nærvær av de hellige englene og i nærvær av (5) **Lammet.** (Åpenbaringen 14:9-10)

Det tredobbelte englebudskapet er utformet for å motvirke (1) spiritualisme, fordi den første engelen bringer (2) det evigvarende evangelium og uttrykker betydningen av den evigvarende pakten, innser lovens evige natur, og forstår forholdet mellom den gamle og den nye

pakten.

Han oppfordrer folk til å (3) frykte Gud, som er Far (Åpenbaringen 14:1) til Hans enbårne Sønn, fordi Sønnen er Hans levende visdom (Ordspråkene 9:10; 8:22-25; 1. Korinterbrev 1:24,30), som er "ren, fredelig, hensynsfull, villig til å ta imot innstendig bønn, full av barmhjertighet og gode frukter, uten partiskhet og hykleri" (Jakob 3:17), i motsetning til den uavhengige andre personen i Treenigheten.

Han appellerer til alle om å gi (4) ære til Gud, som er å gjenspeile Hans karakter (2. Mosebok 33:18,19; 34:5,6) etter at vi har bedømt (vurdert) riktig at Han ikke er en grusom dommer som oss (se Åpenbaringen 14:7 jfr. Romerbrevet 3:4). For slik vi dømmer Ham, blir vi selv dømt (Matteus 7:2). Vi forlater våre egne syndige forestillinger om Gud, og gir Ham ære i ånd og sannhet ved å leve våre liv slik Hans Sønn Jesus gjorde.

Han inviterer oss til å tilbe Ham som, etter å ha skapt jorden og alt på den på seks dager, helliget den syvende dagen (5) sabbaten (2. Mosebok 20:11) som hovedprinsippet for alle høytidene (3. Mosebok 23).

Den tredje engelen åpenbarer for oss det permanente korset, fordi Lammet som omtales der, ble slaktet "fra verdens grunnleggelse av" (Åpenbaringen 13:8), og fortsetter å bli korsfestet av våre synder den dag i dag (Åpenbaringen 5:6,7; Hebreerbrevet 6:6).

De første adventistene forkynte de tre englenes budskap på midten av 1800-tallet. Men på grunn av deres manglende forståelse, var ikke stemmen til den andre engelen som skulle irettesette Babylon kraftig (se Åpenbaringen 14:8). I sin store barmhjertighet, sender Gud en fjerde engel for å fullføre opplysningsarbeidet:

Etter dette så jeg en annen engel komme ned fra himmelen; han hadde stor makt, og **jorden ble opplyst av hans herlighet**. Og han **ropte kraftig med høy røst** og sa: "**Den store byen Babylon er falt, er falt**, og hun er blitt bostedet for djevler, et oppbevaringssted for hver uren ånd, og et bur for hver uren og forhatt fugl. For alle nasjoner har drukket av vredesvinen fra hennes horeliv, kongene på jorden har drevet hor med henne, og handelsmennene på jorden er

blitt rike ved overfloden av hennes luksus." Og jeg hørte en annen røst fra himmelen som sa: "Kom ut fra henne, Mitt folk, for at dere ikke skal ta del i hennes synder, og for at dere ikke skal få noen av hennes plager." (Åpenbaringen 18:1-4)

Så, kjære leser ... vil du komme ut av dette løggenes fengsel for å nyte "Guds barns herlige frihet" (Romerbrevet 8:21)?

FLUKTEN FRA LØGNEGENES FENGSEL

Deyan Delchev

Vrangforestillingene som omgir oss, er et vanlig trekk ved tiden vi lever i. De farligste er de som er blandet med sannhet. For å kunne unnsnippe løggenes fengsel, må vi gjenkjenne hver eneste av dem. Dette heftet avslører de viktigste synsmåtene som villeder oss. Måtte vi bli frigjort fra dem, og svare på Guds kall til å motta lykken i "Guds barns herlige frihet" (Romerbrevet 8:21).

Father of Love
fatheroflove.info